

MĂSURILE STABILITE AU O DIRECȚIE PRECISĂ — CREȘTEREA RITMULUI DE LUCRU

Convorbire cu tovarășul CORNEL ȘANDRU
prim secretar al Comitetului județean Brașov al U.T.C.

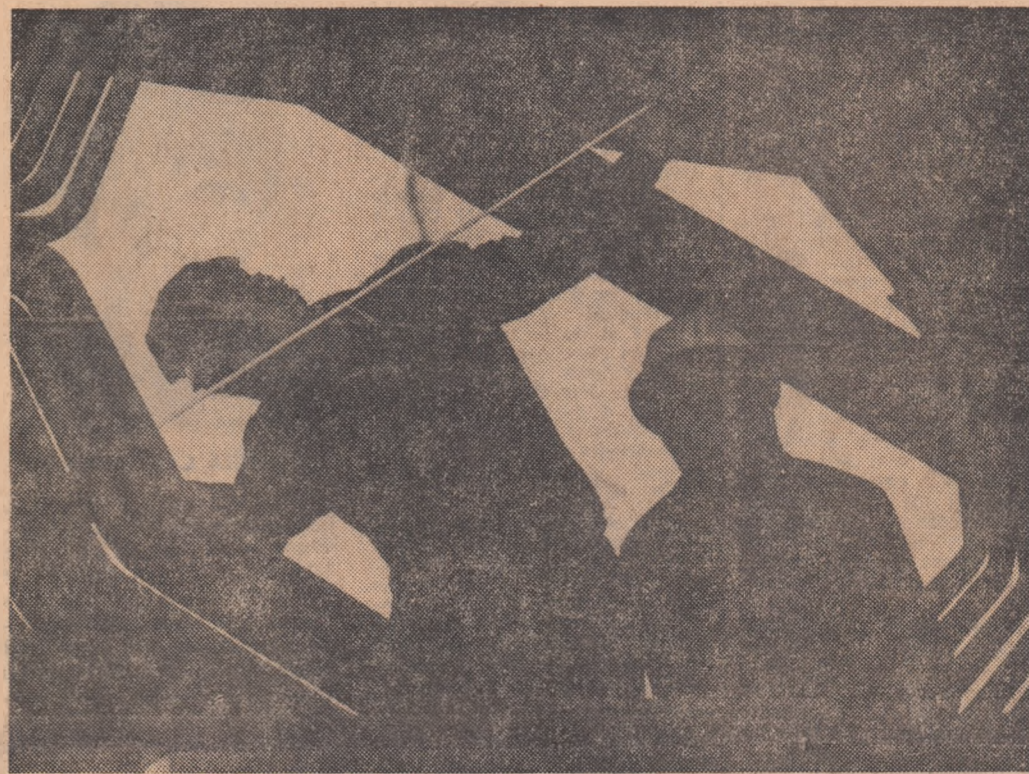
Brașovul, stea de primă mărime în constelația economică a țării, înfățișează în prezent, o vastă rețea de șantiere de investiții, prin a căror finalizare puterea industrială a județului va căpăta dimensiuni și mai ample. Cunoșcând ponderea pe care tineretul o reprezintă în totalul forței de muncă de pe șantiere, membrii brigăzii noastre au tinut să se oprească aici. Scopul urmărit: evaluarea muncii desfășurate de organele și organizațiile U.T.C. din județ în sprijinul îndeplinirii cu succes a planului anual de investiții. Și cum investigația intraprinșă de noi are loc la puțin timp după Plenara C.C. al U.T.C. care a inclus între problemele analizate activitatea organizațiilor U.T.C. în domeniul mobilizării tineretului de pe șantiere, am considerat obligatoriu să proiectăm discuția purtată cu tovarășul Cornel Șandru, prim-secretar al Comitetului județean Brașov al U.T.C., pe fundalul sarcinilor stabilite în acest sens, acum, când pină la sfârșitul anului au rămas zile numărate.

Rep.: Tovarășe prim secretar, pină la momentul final al bilanțului anual pe șantierele de investiții mai sînt doar cîteva săptămîni. Ați fost prezent la Plenara Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist de la tribuna căreia s-a recomandat organizațiilor U.T.C. o participare cît mai activă pe frontul realizării integrale a planului anual de investiții astfel ca acest bilanț să se înfățișeze la nivelul așteptărilor. Cum a înțeles Comitetul județean Brașov să acționeze în spiritul acestor indicații?

— Chiar ieri a avut loc ședința biroului comitetului județean, lărgită prin participarea unor factori cu care colaborăm direct, unde am analizat munca politică și organizatorică desfășurată pe șantierele de construcții. După întoarcerea de la București am procedat la radiografierea atentă a stadiului îndeplinirii programului de investiții pe primele trei trimestre ale anului în concordanță cu sarcinile organizației noastre în acest important sector al economiei naționale. Cu acest prilej am sintetizat experiența acumulată în timp, am evidențiat elementele pozitive, căutînd noi posibilități de a le amplifica. Dar ar vrea să menționez că scopul principal al analizei realizate a fost acela de a stabili, pornind de la deficiențele semnalate pe șantierele de construcții, în lumina Plenarei C.C. al U.T.C. din 10-11 octombrie a.c., măsuri destinate să conducă la creșterea participării tinerilor la rea-

(Continuare în pag. a VII-a)

BRIGADA „ȘCINTEII
TINERETULUI”
• NEAGU UDROIU
• ION CHIRIC
• DREȘTE PLECAN
TRANSMITE!

Pe șantierul termocentralei Mintia.

ÎN PAG. A II-A

• ACTUALITATEA
PENTRU TINERET
— AVANCRONICA T. V.
— MUZICĂ UȘOARĂ

ÎN PAG. A VI-A

• De la OM la OM
de ION BĂIEȘU
ÎN PAG. A VII-A
Autonomia federației
de fotbal

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXV, SERIA II, NR 6371

8 PAGINI — 30 BANI

SIMBĂTĂ 8 NOIEMBRIE 1969

La intrarea în subteran.
Foto: ION CUCU

DIN NOU DESPRE PRODUȚIA EDITORIALĂ A CASELOR CREAȚIEI POPULARE

Exigența — singurul criteriu eficient

Nivelul submediocru al majorității dintre culegerile literare publicate de Casele creației populare județene nu este o noutate; nu de mult, ziarul nostru s-a ocupat de ele și demonstrația a fost făcută, credem, convingător, calitatea precară a acestor texte fiind, de altfel, evidentă.

Întrebarea este însă cum e posibil să apară asemenea cărți și de aceea mecanismul care produce în serie reburtii literare se cere, pentru a găsi explica-

ția, demontat în resorturile sale intime.

Mai întâi de toate, care sînt criteriile care stau la baza publicării? Aici se tipăresc cărți de literatură din motive și după criterii cu totul altele decît cele pe care le-am putea crede în dreptățile coordonateze o asemenea activitate. Conștientizarea pe care am avut-o cu tov. C. Doinea, directorul Casei creației populare din Bacău, este revelația în acest sens. Domnia-sa respingea ideea după care asemenea culegeri ar trebui editate și luate în considerare cu aceeași exigență cu care se operează asupra cărților apărute la editurile de specialitate. Aceasta pentru că un volum editat de o casă de creație nu vizează „veșnicia”, postul lui fiind, în concepția editorului, să încurajeze niște începători pe calea „spinoasă” a artei. Încurajare cu orice preț? Chiar cu prețul situării în zonele periferice ale creației literare? De regulă, o parte din culegerile editate sînt trimise — cu titlul de schimb de experiență — la celelalte Case ale creației populare, o altă parte ajungînd la autori, iar RESTUL rămînd în depozitele Casei creației populare care le-a editat. Atunci în ce constă „încurajarea”? Să aibă oare șocul psihologic, provocat de vederea numelui tipărit, un efect atât de miraculos încît să transforme un aspirant lipsit de har la titlul de scriitor, într-un talent autentic?

— În cadrul Politehnicilor nu există o altă parte ajungînd la autori, iar RESTUL rămînd în depozitele Casei creației populare care le-a editat. Atunci în ce constă „încurajarea”? Să aibă oare șocul psihologic, provocat de vederea numelui tipărit, un efect atât de miraculos încît să transforme un aspirant lipsit de har la titlul de scriitor, într-un talent autentic?

deci salutată inițiativa de a reduce în actualitate nume de poezii uitate, precum aceasta este mai mult treaba unei edituri „adevărate”.

Filiera editorială prin care subprodusele de care vorbim sînt promovate este relativ simplă, ca să nu spunem, dacă avem în vedere efectele redimentare. Metodistul cu literatură al Casei creației populare pregătește volumul și-l trimite sau merge cu el la secția de literatură a Casei centrale a creației populare. Aici, în câteva zile, se obține „viza” care deschide drumul spre tipar. Am întrebât la rîndul Casei creației populare din Iași și-o carte de folclor poetic a Casei creației populare din Buzău, asupra căreia vom mai reveni. Asigurată cu atât generozitate, aprobarea Casei Centrale a Creației, dintr-un proiectat „control de calitate” a devenit un tic și redactorii de carte sînt atît de siguri că o pot obține pe ORICE text, încît reglementările de tipărire sînt făcute — pentru a câștiga timp — înainte de a se îndeplini această simplă formalitate. Altfel se renunță definitiv la ea, așa cum se întîmplă la Iași cu cîteva cărți.

INCURAJAREA ESTE „UNSA”
CU NEPRECUPERE

Întă de cînd o întrebăm „literatură” promovată după un criteriu oarecare, altul decît cel al

SABIN BORCAN

(Continuare în pag. a V-a)

Ce exemplu poate fi pentru tinerii din comună învățătorul Măciucă?

Pe copertă, cu litere de o șchioapă scrise cu tuș negru, doar două cuvinte: *cazul Măciucă*. Parourgem filele voluminoasului dosar încă neîncheiat. Declarațiile paznicilor... procese verbale de constatare... caracterizări... „fotografieri” cu de-amîntul a drumurilor bătute în seara furtului și stenograme ale repetatelor confruntări... declarațiile făptușilor furtului de porumb cu căruța în seara zilei de 14 octombrie. Dacă ne-am fi citit și ultima pagină din dosar — declarația prin care Virgil Măciucă își recunoștea vina — aș fi zis că e vorba de o măscădare, de o acuzare premeditată țesută în zeci de pagini numai ca să fie blamat un om capabil, cinstit, prețuit

în comună. Cunoșteam omul. Îl înțelisem la catedră, vorbind cu patos elevilor din clasa sa despre rațiune și cinste, explicînd pe îndelete noțiunea de OM. Îl ascultasem într-o ședință a profesorilor argumentînd convingător că pedagogie este să nu lași neobservată nici cea mai neînsemnată abatere de la disciplina a elevului. Mai ales la vîrsta de 7-10 ani cînd acești viitori OAMENI însoț a-și forma personalitatea. Aveam, și vedeam și acum susținîndu-și în adunarea generală a organizației U.T.C. referatul: *Efectul exemplului personal în munca de educare comunistă a tineretului*. Îl înțelisem muncind cu la cot cu tinerii pe șantierele muncii voluntar-

patriotice din comună. Văzusem cu cîtă încredere îl ascultau așteptia. Citeam și refuzam să

(Continuare în pag. a VI-a)

GH. FECIORU

I-am urmărit prelegerile timp de cîinci ani. În toți acești ani s-a ocupat în cursurile sale de probleme ale literaturii comparate. O singură dată l-am văzut făcînd gesturi ample și ridicînd tonul voci. Altminteri, nu ținea din matca sobrietății sale. Se pare că chiar dacă această sobrietate a fost la început o mască, cum o mască purta și Maiorescu pe fața lui, ea devenise cu timpul o normă. Privea lumea din condiția

Adnotări
universitare
de GH. SUCIU

omului superior, mișcarea valurilor o înregistra pină la ultimul strop, dar fața lui nu-și preschimba culoarea pentru că el avea știință în același timp și de pacea depusă în străfund. De aceea nu a purtat niciodată poteci meschine și nu a cîutezat nimeni să ridice glas zeflemilor la argumentele lui. N-a avut deloc „nebulie” și lucrul acesta nu face să-l înregăstrăm, cu Jeani, fiecare operă ca pe o rituală capodoperă. N-a fost un Călinescu...
Era un profesor care explica cel mai mic amănunt fără ca elevii să trăiască

(Continuare în pag. a II-a)

CIVILIZAȚIA CIBERNETICII (II)

Prof. univ. EDMOND NICOLAU

educată și formată materia ce-nușie a civilizației de mine, generația ciberneticienilor?
E. N.: Sîm ne înțelegem: eu port convingerea nestîmînută că cibernetica își pune amprenta pe întreaga activitate contemporană, că ea corespunde unui mod de considerare a multor domenii științifice, tehnice și chiar artistice. Dar ar fi prezumțios din partea mea să afirm că totul se reduce la cibernetică.

— Vă întrebam nu despre atotputernicia acestei științe, ci despre instruirea școlitorilor ei, care vor fi mai ales tinerii.
E. N.: Atunci să facem distincția dintre tehnicile cibernetice, cibernetica tehnică — și bazele ciberneticii. În țările dezvoltate industrial tehnicile cibernetice sînt astăzi materii de liceu. Cred că acest exemplu ar trebui urmat și de noi. Am convingerea că bazele ciberneticii ar trebui să-și găsească locul chiar în învățămîntul nostru de cultură generală.

— Dar în studiul superior?
Nu credeți că se manifestă în această privință o scleroză a învățămîntului politehnic?

funcționează o secție de cibernetică?

E. N.: Nu, deocîndată nu. — Carentă amer, în curînd remediată fiind seama de obligațiile de mine ale tehnicii românești, care incumbă imperios modernizarea pregătirii, specializarea și respecializarea continuă. În această ordine de idei, ce înseamnă, după opinia dv., educație permanentă astăzi, la noi?

E. N.: Obligația fiecăruia dintre noi de a fi mereu la curent cu progresele ce se înregistrează, în primul domeniu și apoi în alte domenii — interferența lor, după cum vă spuneam, amplificîndu-se permanent: pictura beneficiază de progresele chimiei macromoleculare, ingineria de toate progresele electronice, deci ale fizicii solidului, tot mai numeroase științe de progresele matematice.

— Dar ce forme de educație permanentă propuneți?

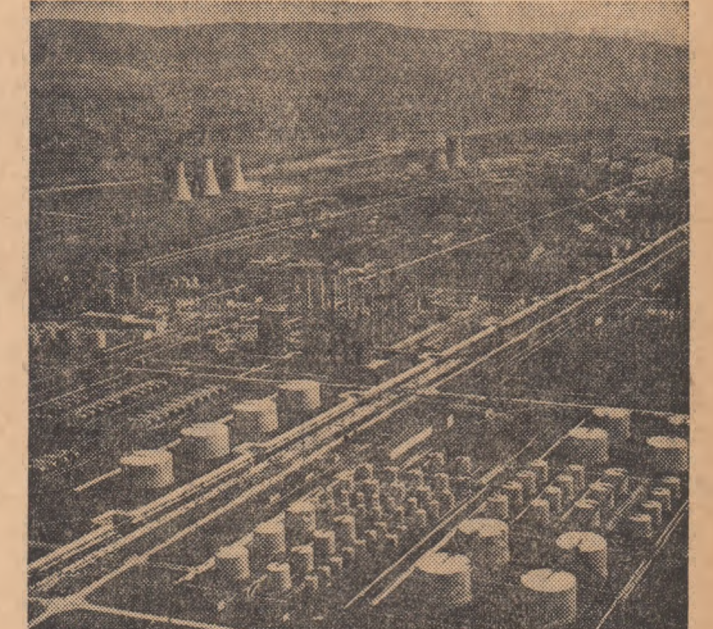
Convorbire realizată de:
VIORICA TĂNĂSESCU
(Continuare în pag. a IV-a)

În ziarul de azi

DESIGN-ul — o nouă vocație socială a artei

• Acesta este titlul anchetei inițiate de ziarul nostru și la care pentru început, răspund prof. univ. PAUL BORTNOVSKI, șeful catedrei de estetică industrială, de la Institutul de arte plastice „N. Grigorescu” și pictorul VASILE CELMARE, lector la același institut.

pag. 5

Platforma chimică a Borzestiuului — un complex organism industrial a cărui funcționare ar fi imposibilă fără aportul automatizării.

„Aici, la locul nostru de muncă, facem dovada dragostei de patrie”

• Capacitatea de dăruire a generației tinere, eroismul ei, despre care ne vorbesc faptele, demonstrează înalta răspundere cu care ea participă alături de generațiile mai vîrstnice la edificarea unei Români mereu mai prospere. Reportajul anchetei din pag. a 3-a, surprinde o serie de tineri în ipostaze ce vădese un deosebit simț al datoriei sociale.

pag. 8

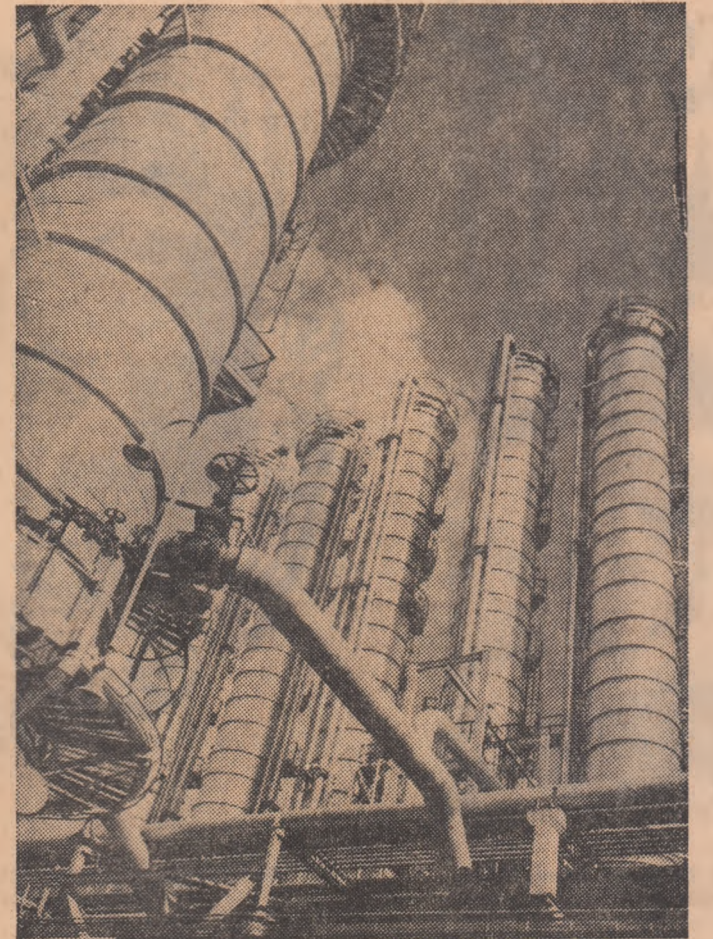
Imaginea
înfloritoare
a dezvoltării
științei,
culturii și artei

Cea de a treia lună a Expoziției Realizărilor Economice Naționale — România 1969 — oferă în continuare un prilej de profundă și multilaterală cunoaștere a progresului înregistrat în toate sectoarele economiei și culturii naționale.

Pe lângă marile pavilioane destinate industriei și agriculturii, itinerariul obișnuit al miilor de vizitatori cuprinde și Pavilionul B, care înfățișează imaginea înfloritoare a dezvoltării științei, culturii și artei, cuprinzînd numeroase realizări, cunoscute și prețuite în țară și în străinătate.

Sectorul dedicat științei scoate în evidență preocupările susținute ale partidului și statului pentru dezvoltarea cercetării științifice, pentru legarea ei din ce în ce mai strîns de nevoile producției, pentru afirmarea tot mai decisivă a științei românești pe plan mondial. Panouri expresive înfățișează dinamica fondurilor alocate din bugetul țării pentru aparatul științific și alte utilaje: de la 818 milioane lei în 1960, la 1794 milioane lei în 1969. Pe parcursul unui deceniu, numărul oamenilor de știință din instituțiile de cercetare a crescut cu 115 la sută. Un loc special în cadrul sectorului este rezervat invențiilor românești distincte cu medali de aur la Saloanele Internaționale care au avut loc în acest an la Viena și Bruxelles. Valorificarea în producție a cercetării științifice este amplu exemplificată, prin procente și imagini referitoare la scurtarea ciclului de cercetare, proiectare și aplicare, în diverse ramuri ale industriei: construcții, metalurgie, construcții de mașini, chimie, transporturi, telecomunicații, precum și în agricultură. În sfîrșit, un planiglob cu decuzii de diferite culori mar-

C. BĂRBULESCU
(Continuare în pag. a 7-a)

Noul complex de zilen de la Rafinăria Brazi ale cărui zeci de instalații montate sînt dotate, în cea mai mare parte, cu utilaje românești.

Premiile concursului revistelor școlare

Da încheierea primului concurs al revistelor școlare din liceele de cultură generală...

reși din Darabani, județul Botoșani. În afara acestor reviste școlare tipărite...

(Agerpres)

DE LUNI PÎNĂ DUMINICĂ

AVANGRONICĂ

T. V.

MUZICA UȘOARĂ

Irina Petrescu și Virgil Ogașanu în Mălițioasa mea fericire

UN NOU „SHOW” DE PLATOU ne prezintă Alex. Bocăneț cu trioul de bază al emisiunilor sale...

Redacția de varietăți a inclus o nouă emisiune intitulată: „Muzicorama 69”.

LA RĂSCRUCE DE VINTURI. Noul serial de luni seara este o transpunere specifică micului ecran...

Revista actualităților de muzică ușoară

Redacția de varietăți a inclus o nouă emisiune intitulată: „Muzicorama 69”.

Debutanții își vor găsi loc în aceste emisiuni? — Desigur. Pentru a imprima un caracter de strictă actualitate...

— Ce cuprinde prima emisiune? — O evocare Ion Vasilescu; Discorama: ce prezintă succesele la zi ale muzicii ușoare...

ION PASAT

World of Arthur Brown sau duetul Marbles, „neagra listă” a fost completată zilele trecute de formația australiană Easybeats...

Spicium din programul emisiunilor muzicale radio din acest sfârșit de săptămână. „De la 1 la 5” (azi, ora 13, pr. II): melodii noi cu Tom Jones...

În Anglia, un nou supergrup a luat naștere (după „Blind Faith” și „Humble Pie”). Se numește „Septimus” și este compus din doi fosti membri ai formației „Amen Corner”...

...Vocea lui Călinescu. „Desigur, vocea încântătoare a lui Călinescu poate fi ascultată și la radio, și după discuri, oriunde...

...FANUS BĂILEȘTEANU

ANTICIPĂRI EDITORIALE

Eugen Barbu: „PRINCIPELE”. Editura tineretului. Autor de prestigiu, Eugen Barbu dovedește o mare putere evocativă și un deosebit simț al sintezei istorice...

Upton Sinclair: „REGELE CARBUNE”. B.P.T. (traducerea Any Florea și N. Mișel). Romanul evocă într-un mod deosebit de sugestiv re-

ADNOTĂRI UNIVERSITARE

(Urmare din pag. 1) sentimentul de rușine al nestiinței. Cel puțin jumătate din opera lui e formată din paranteze, de compoziții în observăm greu. Pentru că era moralist prin vocație și un candid prin structura caracterului...

Ne-am așezat timorați. Între noi se așezase și profesorul și asistentul. Așteptam să apară biletele, dar acestea nu au apărut. Eram în sfârșit, respectabil. Dialogul a început firesc, încet, încet am ajuns și la temă examenului nostru...

Noua structură a anului universitar

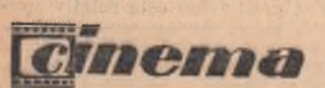
De la Ministerul Învățământului aflăm că actualul an universitar va avea următoarea structură: Cursurile semestrului I vor dura pînă la 31 ianuarie 1970, cu o vacanță de iarnă între 21 decembrie 1969 și 4 ianuarie 1970.

AZI ÎN LIBRĂRII

EDITURA ACADEMIEI

Tr. Burzhele: „Tuberculoza urogenitală”, lei 41.000, Gh. Neacșu; „Bentonitele din regiunea Alba Iulia, Ocna Mureșului”, lei 12.500, Olga Săulescu; „Bolile plantelor ornamentale din România”, lei 38.000, Fr. Dincal, C. Teodosiu; „Vibrații neliniare aleatoare”, lei 24.000, S. Loghin, A. Popescu; „Biblioteca treponemii polioidum”, lei 18.000, Constantin Sora; „Introducere în studiul generatorului hall”, lei 18.500.

PENTRU POPUL DV. LIBER

FEMEA ÎNDRĂCĂNĂ: rubează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15). BERU ȘI COMISARUL SAN ANTONIO: rubează la Republica (orele 8,10; 10,30; 12,45; 14,30; 16,15; 18,30; 20,45). Festival (orele 8,45; 11,15; 13,30; 15; 18,30; 21). MAI FERICULOASE, DECIT BARBAȚII: rubează la Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 15; 18,30; 21). București (orele 9; 11,15; 13,30; 15,30; 18,45; 21).

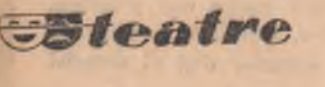
DUMINICA 9 NOIEMBRIE PROGRAMUL I 8,45 Deschiderea emisiunii. Măneștii duminică pentru copii și tineretul școlar. LA SAȘE PAȘI DE O EXCURSIE, emisiune-concurs; 10,15 Ora satului; 11,20 Concert simfonic; 12,00 De străjă patriei; 12,30 Închiderea emisiunii de duminică; 13,00 Fotbal, Polonia — Bulgaria. Preliminariile Campionatului mondial. Transmișiune directă de la Vargșoava; 15,00 Rugbi, România B — Franța B. Transmișiune de la Stadionul Dinamo; 16,30 Meciu de fotbal, România — Grecia cu 7 zile înainte de disputarea lui. 17,00 Realitatea Ilustrată; 19,00 Teiurnatul de seară. Cronica duminică; 19,30 Raportul românesc. Pe unde merge totuși — mon taj folcloric; 19,50 Desene animate; 20,00 Film cu trei stele. Societatea anonimă Crook; 21,25 Telesport; 21,40 Profil pe 625 de linii. Serial muzical realizat în studiourile noastre; 22,30 Teiurnatul de noapte; 22,40 A șaptea oră. Noutăți cinematografice; 23,00 Închiderea emisiunii programului I.

Opera Română: SPARGĂTORUL DE NUCI (ora 11); TOSCA (ora 12); Teatrul Național: I. L. Caragiale (Sala Comedia); ALIZONA (ora 10); O SCRISOARE PIERDUTĂ (ora 19,30); (Sala Studio); NAFATA — ora 10; TRĂVEȘTI — ora 19,30; PARTINII TERIBILI — ora 19,30; Teatrul de Comedie: ORGOTONII CEI MARI DIN YALAHIA — ora 20; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” (B-dul Șchiu Măgureanu); VITEAZUL DE CĂLĂRĂRIE — ora 15; DANȘUL MORTII — ora 20; (Sala Studio); TANDRETE SI ABIECTIE — ora 10; COMEDIE PE ÎNȚINUT — ora 15; CEAFEAUA CU LAPTE DE ADIO — ora 19,30; (Cal. Victoriei); FEMEII, FEMEII, FEMEII — ora 19,30; Teatrul Mic: MARIA 1714 — ora 20; Teatrul „C. I. Nottara” (B-dul Magheru); LA CIORBA DE POTROACE — ora 19,30; CEAFEAUA CU LAPTE DE ADIO — ora 19,30; (Sala Studio); CIND LUNA FĂLĂBĂȘTRĂ — ora 19,30; ADELA — ora 10; ENIGMA DOAMNA „M” — ora 20; Teatrul Giuleshi; CURSA DE SOARECI — ora 10; COMEDIA ZORILOR — ora 19,30; Teatrul Ion Creangă: POVEȘTE NEFERMINTĂ — ora 10 și 16; Ansamblul T.C.S.; ESOP; VIATA MUZICALĂ SI NOI — ora 20; Circuit de Stat: RITMURILE ARENEI — orele 10; 16 și 19,30.

NOI PREMIERE CINEMATOGRAFICE

Scenariul: Horia Pătrașcu, Șerban Creangă Regia: Șerban Creangă MARELE PREMIU — CANNES 1967 Regia: Michelangelo Antonioni O producție bulgaro-italiană Regia: Liliana Cavani, Tullio Pinelli

Advertisement for the movie 'Blow-Up' featuring a large image of a man looking through a camera lens. Text includes the title 'BLOW-UP', the director 'MARELE PREMIU — CANNES 1967', and the cast: 'Cu: David Hemmings, Vanessa Redgrave, Sarah Miles, Peter Bowles'.

SIMBATA 8 NOIEMBRIE Opera Română: DON PASQUALE — ora 19,30; Teatrul Național: I. L. Caragiale (Sala Comedia); ENIGMA OTLILIEI — ora 19,30;

„AICI, LA LOCUL NOSTRU DE MUNCĂ, FACEM DOVADA DRAGOSTEI DE PATRIE“

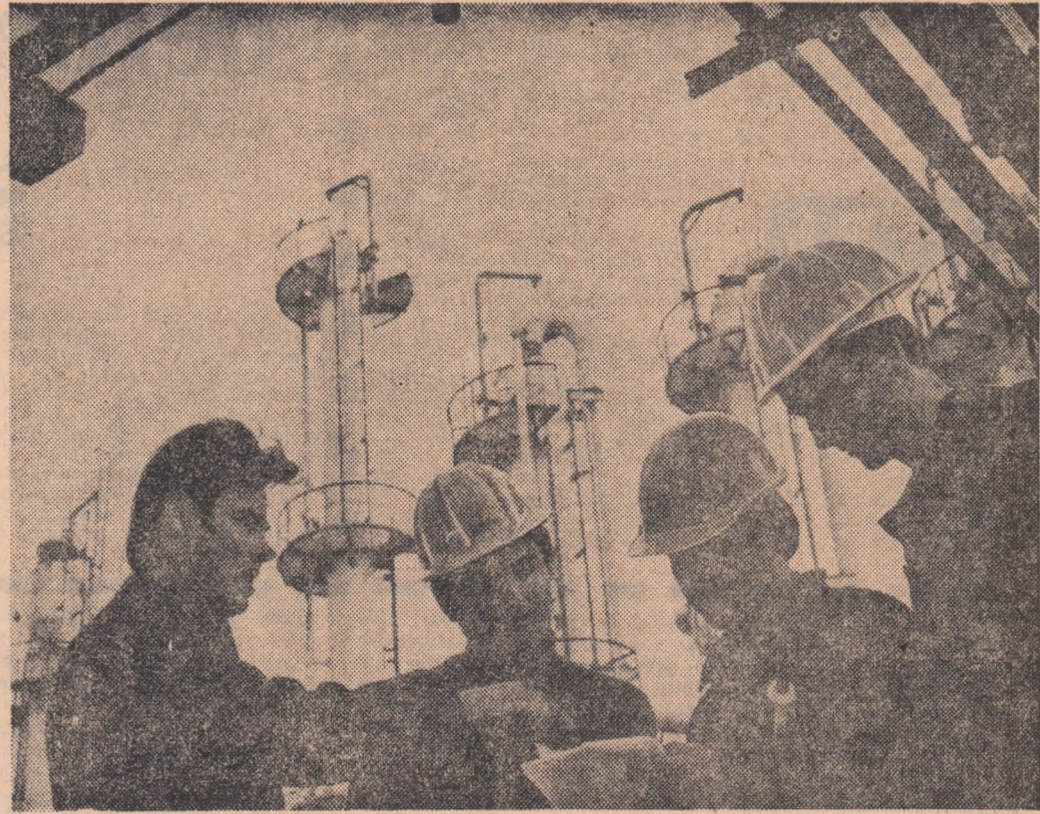
„Cunoscînd istoria glorioasă a poporului nostru, lupta și sacrificiile înaintașilor noștri, strădaniile lor în perfecționarea creației materiale și spirituale, învățăm să prețuim și să iubim mai mult, mai profund, cuceririle prezentului, să facem totul pentru a le dezvolta, pentru a făuri istoria nouă a patriei noastre, istoria socialismului și comunismului.

Cunoașterea acestor tradiții ne învață să prețuim libertatea, independența, suveranitatea națională dobîndite cu atîtea jertfe, ne obligă să muncim și mai bine pentru a consolida necontenit aceste cuceriri de preț ale poporului nostru, pentru a face mereu mai luminos, mai strălucitor chipul patriei noastre, ne obligă să facem totul pentru ca poporul român, națiunea noastră, România socialistă, să fie totdeauna o țară liberă și independentă în rîndul țărilor socialiste, în rîndul țărilor întregii lumi“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Dintre domeniile fundamentale ale conștiinței sociale nu înfăptuim patriotismul să află la loc de frunte. Gradul său de asimilare individuală legitimează, firesc, atîtuirea oamenilor față de țara lor, cristalizează în jurul său un complex de sentimente sociale. Firesc, pentru că patriotismul, așa cum sublinia Lenin, e „un sentiment dintre cele mai adînci, statornic de existența de secole și milenii a unor patrii diferite“.

Sintetizînd, patriotismul este expresia însușirii de către individ a intereselor patriei, ale poporului său și se manifestă prin spiritul de răspundere și de sacrificiu pentru apărarea acestor interese. În această privință concluziunile sînt ideale, faptele cu care generațiile eroice ale națiunii noastre s-au legitimat în fața istoriei.

stalgia unui bucureștean răcîcit pe alte meleaguri? Ar fi absurd să-mi pun astfel de întrebări. Alegerea mea este definitivă! N-aș pleca niciodată de aici, unde este locul meu de muncă, postul meu social.

mului la locul de muncă, al înțelegerii și respectării întocmai, din partea acestuia, a sarcinilor care-i revin.

nu-i cunoașteam direct dar pe care-l simțeam de-aîndăuri, din aceeași mare și mindră familie... Să trăiești și să muncești în așa fel ca și cum ai fi în vîzful tuturor, iată unul din izvoarele care transformă forța morală a simțului de răspundere într-un factor determinant pentru fertilizarea efortului. Situația următoare este și mai edificatoare.

proviziile de combustibil, de alimente, de apă potabilă măsurate farmaceutic. Oamenii au ales, refuzînd tentații instinctuale de conservare, îndeplinirea datoriei! Menghina dintre cerul căzut pe catarg și oceanul brîdat de spirări colorate ce deschid hîrîr între ele, se strînge. Trece ziua și noaptea și nimeni n-a simțit binefăcătoarea atingere a pleoapelor de către ploaie. Vasul înaintea cu greu, căci trebuie să înalteze. Trebuie...

Îndrăzneala și pasiunea noutății, a neditului, a luptei cu incertitudinile, a cunoașterii, pentru echilibrul adevărului, sint energiile interne ale însuși progresului uman. Plasînd în centrul activității sale activitatea creatorului multidimensional, partidul oferă și modelul personalității omului contemporan. Din ce în ce mai mult și mai evident, personalitatea omului societății noastre se definește prin participare activă de făuritor al unui univers al umanului. Conștiința participării însă ascunde o tensiune permanentă dată de bucurie și efort. Omul zilelor noastre, organizîndu-și belșugul material, nu rămîne un simplu consumator de bunuri și valori, ci devine un creator și avid cercetător al noului.

Îată de ce, societatea socialistă legitimează ca o datorie aportul creator, de înnoire, de transformare, pe care oriunde și oriînd îl aduce ca un criteriu fundamental de valorificare social-morală.

„Munca, realizările concrete, acestea contează!“ — sună ca un imperativ al vremii, ca o chemare la împlinirea pe care le construim cu migală, glasul ce exprimă înaltele deziderate ale societății noastre socialiste.

Chiar în interiorul acestor valori morale, care este datoria, tarabizările sînt nu numai posibile dar absolut trebuitoare. Îndeplinirea ei, din ce în ce mai bine și la sarcini din ce în ce mai mari, acoperă în fapt o sumă de cercuri concentrice care înseamnă zone umane mereu mai largi, beneficiare ale aportului tău constructiv. A fi tu și locul tău de muncă e una și a avea conștiința că această relație bipolară are ca instanță de control colectivul din care faci parte, întreaga societate, e deja cu mult mai mult, e deja o dimensiune, care poate deveni prin eforturi conștiente și îndelung susținute o contribuție individuală mult mai mare, o obiectivare mult mai valoroasă a datoriei morale astfel înțelese și

— Mai mult ca niciodată — ne declară tovarășul Ion Popescu, prim-secretar al Comitetului județean Constanța al U.T.G. — îndeplinirea exemplară a îndatoririlor profesionale este un gest de înaltă conștiință politică. Pentru că astăzi, la noi, se înregistrează o simbioză fericită între etică și politică, între realizarea matematică a obligațiilor sociale și aderența, astfel, la linia politică ge-

- Nu e de preț să trăiești oricum, ci să trăiești cit mai cinstit.
- Alegerea unei facultăți n-are ca finalitate un domiciliu, ci o profesie.
- Exercițierea conștiinței a datoriei, realizează maxima fericire personală.
- Producția, calitatea, economiile — trei porunci ale producției moderne.
- Un colectiv destoinic e întotdeauna mai mult decît suma aritmetică a membrilor săi.
- Contribuția noastră maximă la edificarea României multilateral dezvoltate — innobilează existența noastră ca fii ai acestui popor, ai acestei țări.

Dacă existența, cum spunea Goethe, chiar dacă n-ar dura decît o clipă este o datorie, conștientizarea unei atîte existențe presupune o dimensiune interioară a simțului datoriei, cultivată permanent.

Portile de fier, sau dintre munții Lotruului, sau de la Constanța unde un întreg munte a fost mutat în mare sau... Condițiile grele ale unui astfel de front de lucru nu pot împiedica efectuarea lucrărilor în cicluri premeditate geometrice, de flux-industrial. Căci, a intrat printre adevărurile deja comune faptul că viața șantierului este o școală a oamenilor tari care înalță edificiul prin inteligența inginerescă, soră bună cu cutanța omului animat de înaltul simț al datoriei.

...A terminat facultatea în urmă cu doi ani. Cu rezultate strălucite. Proba, ca să rămînem în termenii matematicii proprii ingineriei? Remarcat încă din timp studenții pentru vocația sa inginerescă și a propus, la repartiție, un loc în cadrul carterului de betoane. Un loc în care, să recunoaștem, datorile profesiei puteau fi onorate la fel de bine. A refuzat, lăsînd în urma sa perspectiva unei probabile cariere universitare, locuința confortabilă promisă în București și tot ceea ce oferă instituțiile urbane ale Capitalei, în schimbul unui pat de fier dintr-un ponton-

dormitor, vesnic legănat de valuri, al iermlor tomitane și velerilor în care senzația dominantă e de lichefiere a lucrurilor sub soarele necruțat din Bărăgan. De ce?

— Nu m-am gîndit niciodată, ne-a spus tînrul nostru interlocutor, că profesia pe care am ales-o poate fi exercitată în afara șantierului. E adevărat — de ce n-aș spune? — că m-a tentat propunerea ce mi s-a făcut, dar am înțeles că șantierul e locul în care pot să dau cel mai mult și poate să-mi dea, prin îndeplinirea datoriei, cele mai mari satisfacții.

Solicitar specialiştilor spre producție, acolo unde se hotărăște soarta ei, nu e o problemă sezonieră, ci o exigență permanentă a datoriei. Fiind astfel un imperativ extern, efectul asimilării sale și îndeplinirea ei cu entuziasm realizează libertatea și satisfacția superioară.

Căci nu a trăi, nu a trăi oricum, e de preț, ci a trăi cit mai cinstit. Adică realizînd maximal datorile ce-ți revin în fața societății. Conturînd chiar și numai mobilurile acestei opțiuni, într-adevăr ingineresti, notăm în fapt o fațetă a acestui act moral care e simțul datoriei: autodeterminare interioară a individului venit în împlinirea imperativului social realizează plenar libertatea necesară esenței umane. A te înfrîngenta dezideratelor sociale majore, a te orienta astfel pe sensul cel mai fertil fericirii autentice, superioare, înseamnă că marile opțiuni ale biografiei individuale sînt premeditate printr-un sever examen rațional. O astfel de tensiune interioară între obiectul voinței și cel al dorinței — a transpa în favoarea datoriei Ecaterina Sîpos, originară din București. Nu e un secret pentru nimeni că tentațiile orașului, și mai ales ale Capitalei, nu le poți refuza decît printr-un efort de voință, altfel spus printr-un efort al înțelegerii datoriei sociale în care alegerea unei facultăți nu are ca finalitate un domiciliu ci o profesie, o zonă umană în care se exercită ea. Evident, alegînd agronomia, Ecaterina Sîpos a ales o profesie modernă a satului. Tot atât de evident adevăr ca și cel al existenței, aici, a unor condiții de viață mai dificile. Reparatizată la capătul celălalt al țării, în comuna Samsud, din județul Bihor, proaspătă ingineră a avut încă din primele zile ale carierei sale probleme dificile de rezolvat. Rezultatele obținute atribuie voinței sale, atent și permanent cultivate, un calificativ maxim, fidel rezultatelor sale studențești. Prezența sa, acolo unde se hotărăște soarta recoltelor, a fost activă. În cîțiva ani, C.A.P.-ul Samsud a reușit să obțină rezultate bune. Ca o recunoaștere a meritelor sale, cooperatorii au ales-o președintă.

— Dacă sîși părăsi vreodată această comună? Dacă am no-

foarte bune exigențelor celor mai înalte ale științei muncii, a fost necesară exercitarea îndelungă a spiritului de sacrificiu. Nu a trecut mult timp de cînd oamenii, fără excepții notabile, și-au dublat deseori timpul zilnic, opul clasico al zilei de muncă, pe-trecut în uzină, în secție, ascultînd pulsul instalațiilor, punîndu-și inteligența profesională în solicitarea maximă pentru a smulge alcătuirii complicate a mașinilor o mai mare eficacitate.

— N-a fost ușor să umim producția la noi în secție — ne spune tînrul șef de echipă Marcel Păduraru. Unii dintre noi aveau experiență suficientă, alții abia veniseră în uzină direct de pe băncile școlii profesionale, dar ceea ce s-a realizat, în primul rînd, înainte chiar de momentul în care utajalele au început să meargă strună, a fost un colectiv, un colectiv care acționa ca un singur om, cu un singur gînd, pentru o singură, dar atît de mare, idee: ideea de schimbînd aici lucrurile, punînd treaba pe picioare, ne îndeplinim datoria noastră patriotică, contribuim cu mijloacele meseriei noastre la ridicarea patriei noastre. Totdeauna am avut sentimentul că munca noastră e în vîzful tuturor, al oamenilor din celelalte secții ale uzinei, al oamenilor pe care poate

drum, senzația de singurătate a marinarului e sinonimă cu cea a solitarului navigator în spațiul cosmic. Amintirile sînt opuzate, limbajul se esențializează rezumîndu-se la cîteva cuvinte, li-niștea devine terifiantă, piciorul căută zadarnic, pe puntea de oțel, siguranța pămîntului statornic. Oamenii, împărțiți de geometria disciplinelor între punte și mașină, au în cele o sută douăzeci de zile de marș, doar două puncte geografice care se confundă cu punctele cardinale ale voiajului lor: în spate, undeva în urmă, Constanța, în față, dincolo de succesivitatea (care amîna exasperant arcul de cerc al pămîntului) orizonturilor, portul de destinație. Și apoi reîntoarcerea, familia, patria...

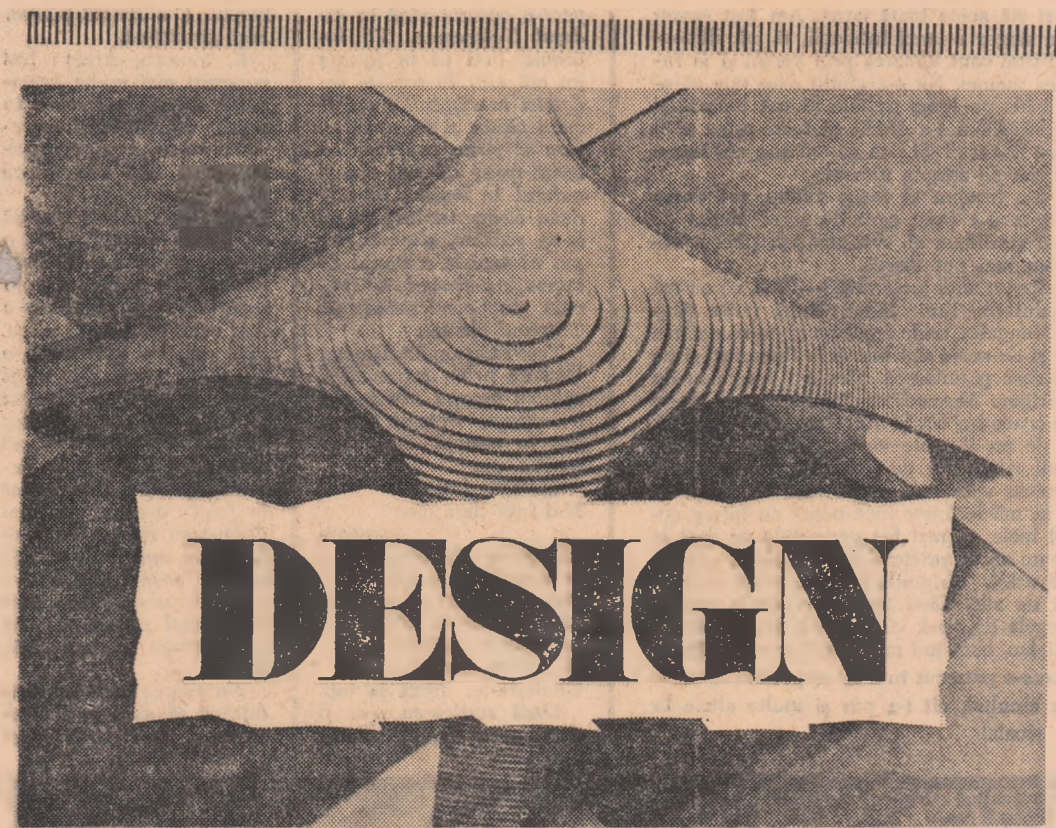
Furtuna s-a iscat din senin, purtînd nava cu tricolorul la pupă, într-un carusel apocaliptic. Toate stațiile meteorologice, de dincolo de orizontul circular dă-deau avertismente alarmante... — De obicei — îmi spune tînrul șef mecanic de cursă lungă, George Tudoraș — primul gînd și poate cel mai rațional e de a-ți găsi refugiu dincolo de zidurile protectoare ale portului. Dar ce poate fi mai rațional decît respectarea datoriei?

„Hărțile sînt cercetate cu grijă, drum, senzația de singurătate a marinarului e sinonimă cu cea a solitarului navigator în spațiul cosmic. Amintirile sînt opuzate, limbajul se esențializează rezumîndu-se la cîteva cuvinte, liniștea devine terifiantă, piciorul căută zadarnic, pe puntea de oțel, siguranța pămîntului statornic. Oamenii, împărțiți de geometria disciplinelor între punte și mașină, au în cele o sută douăzeci de zile de marș, doar două puncte geografice care se confundă cu punctele cardinale ale voiajului lor: în spate, undeva în urmă, Constanța, în față, dincolo de succesivitatea (care amîna exasperant arcul de cerc al pămîntului) orizonturilor, portul de destinație. Și apoi reîntoarcerea, familia, patria...“

onorate. Conștiința apartenenței la un grup uman numeros explică, printre altele, de ce un colectiv este întotdeauna mai mult decît suma aritmetică a membrilor săi.

Referîndu-se la activitatea oamenilor de știință, tovarășul Nicolae Ceaușescu în raportul prezentat Congresului al X-lea al partidului amintea de existența acestei instanțe de control, care este marea noastră colectivitate, națiunea socialistă. „Este necesar ca oamenii de știință din toate domeniile și în primul rînd cei din domeniul cercetărilor tehnice, să înțeleagă că nu se pot prezenta cu fruntea sus în fața poporului decît în măsura în care, prin activitatea lor, aduc o contribuție tot mai mare la progresul general al societății“.

Pagină realizată de VARTAN ARACHELIAN

O nouă vocație socială a artei

— „Designul” își asumă dificilul rol de a revoluționa o viziune, o atitudine estetică consolidată în timp. El marchează „salutul” de la o concepție artistică, producătoare de obiecte de uz casnic, „choses de beauté”, la o concepție adecvată civilizației tehnologice, producătoare de obiecte de serie mare, stringente necesare, funcționale și implicit estetice. „Designul” nu se ambiguită să reprezinte „suma” unor cunoștințe teoretice și abilități practice, nu are un caracter totalitar, ci un caracter unificator. Cum se păstrează, în învățarea, în adoptarea „designului”, caracterul esențial, de muncă de tip interdisciplinar?

— „Designul” trebuie să se alăie în vedere, în mod firesc, a ceea ce interpenetratează, până în detaliile ei incipiente. Complectarea disciplinelor teoretice cu activitatea concretă de atelier, de industrie, trebuie înțelesă ca perseverență în timp. Trebuie, desigur, mai întâi înăbușată reminiscența structurii academice (în împărțirea specialităților pe „materiale” — ceramica, textile), în favoarea forma-

„circuit informațional” internațional și extinderea lui?

— Ne-am folosit desigur în elaborarea planurilor de perspectivă privind dezvoltarea acestei discipline noi în cadrul Institutului „N. Grigorescu” de o cantitate oarecăr de informații informativ. Desigur, insuficientă prin forța lucrurilor. În acest sens vedem un sprijin efectiv în încercarea de a constitui un

vedere faptul că România e printre ultimele țări neafiliate la I.C.S.I.D. (Consiliul Internațional al Societăților de desen industrial). Asigurarea documentației indirecte și mai ales a celei directe rămâne pentru noi în această fază o problemă esențială, capitală.

— Pentru ca să existe certitudinea unui lucru bine început ar fi bine să se cunoască și ce-

ferențelor elaborarea unor materiale?

— Se impune în primul rând o campanie de traduceri a unor cărți importante atât pentru specialiști cât și pentru un public foarte larg. Am citit de pildă o serie de lucrări din „Biblioteca de Synthesés” de sub direcția lui Gyorgy Kepes. Lucrări ale lui Rudolf Arnheim ca „Arta și percepție vizuală” etc. În intenția categoriei „cursurile” vor avea un caracter de material de sinteză, pentru umplerea unui gol de informație, în care contribuțiile, sperăm vor veni din adaptarea la condițiile noastre.

— Ca domeniu de graniță al disciplinelor umaniste cu disciplinele tehnice, industrial designul se situează în acea zonă numită de un mare specialist (Norbert Weiner), „de mare fertilitate”. Structura unui aparat de învățământ ar trebui să reflecte, inevitabil, această penetrație. De altfel, chiar disciplinele din categoriile citate se întrepătrund. „Genurile” învățământului academic, deja considerate prea rigide, sint practic depășite. Același lucru este evident și pentru disciplinele tehnice.

— În analiza celor mai simple, celei mai rudimentare structuri de școală pentru pregătirea de-

șierilor unitare, a cuprinderii generale, prezente în toate fazele de dezvoltare ale școlii, chiar când vor apărea și subspecializările. Numai această formație unitară permite stilului să-și îndeplinească sarcinile de conducător, de coordonator. Într-un domeniu care a devenit expresia proprie a conceptului de creație colectivă

— În cazul „designului”, pentru profesori și studenți, în egală măsură, numai „bunele intenții”, numai entuziasmul cumpănat al „pionieratului” nu sunt nici eficiente, nici suficiente. Ce ne puteți spune în legătură cu înscrierea într-un

ARTĂ PLUS TEHNICĂ

— După o convorbire cu președintele Academiei de artă turce — unde problema industrial designului se află tot într-o fază incipientă — am înțeles și utilitatea contactelor cu țări „debutate” într-o asemenea întreprindere, pentru a putea astfel corela și compara — acțiunile. De altfel, nu poate fi trecut cu

lelate probleme concrete ale capitolului „creații inerente începutului”

— Printre cele mai presante necesități este și lipsa de spațiu. Pretenția de a ne putea folosi de clădirile vechi școli de artă și meserii ni se pare cu totul realistă și justificată. Apelăm, de asemenea, la instituturile de cercetări pentru ca acestea să-și „decindă ușile” studenților noștri și pentru a ne ajuta în formarea unei baze tehnologice, a unei mii de uzine-pilot, în care experimentul să îmbrace o formă concretă. Pentru a avea mijloace de experiment trebuie să avem implicat un sprijin economic — cu distanță neapărat necesară cu materialele destinate experimentului și să nu se ofere același regim de consum ca oricărui „material didactic”. De dragul unor norme didactice, neapărat „întregi”, sintem lipsiți de posibilitatea de a lucra cu colaboratori. O altă chestiune care nu lipsită de importanță este și revizuirea cifrei de școlarizare — actuala — numai 6 studenți — contravine necesităților practice în primul rând, împiedică dezvoltarea acestui învățământ. Îi răspunde posibilitățile de selectare ulterioare.

Sperăm, de asemenea, într-un fel de legiferare a raporturilor noastre cu industria ca și într-o oficializare sau omogenizare a acestui proces, noi, fără de care absolvenților noștri le vom fi de mare folos exercițiul, cu atât mai mult, cu cât actualii „creatori” din întreprinderi sint nepregătiți, ei exercitând o acțiune fără consistență, lipsită de autoritate.

— Perspectiva unei „școli” românești e dificil de prevăzut. Designul e întințit de psihologia publicului, e o rezultantă a unor condiții concrete. „Școlile” nu trebuie căutate, ele se nasc. De altfel, forța de circulație a informației, a obiectelor face din ce în ce mai puțin evidentă, mai puțin posibilă această naștere națională. „Ne-am propus, totuși, ca o vitoare temă de cercetare a studiului evoluției formelor de bază, din neolitic până astăzi, pe teritoriul patriei noastre. E vorba de culegere a unui imens material fotografic, care va fi clasat pe anumite familii, comparat, urmând să disociem în ce rezidă personalitatea noastră distinctă în contextul altor culturi.

VASILE CELMARE

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

NU OBIECTUL, CI OMUL

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

DESIGNUL

— Designul reprezintă o inovație fericită în materie de artă?

— Designul ca orice inovație conține în germene și negația sa, sau posibilitatea virtuală a negației sale, ca orice formă de exprimare a urma urmelor. Există pericolul (pentru noi teoreticienii „artistice” printre o invenție debordantă de forme, printre o foamă de insolit, devenită la un moment dat inutilă. Designul poate arunca în viață forme care să nu-și justifice imediat utilitatea și care nu exclude anticiparea, scrutarea viitorului, întuirea sensului evoluțiilor viitoare. Există, fără îndoială, o obsesie a obiectului care a invadat arta (pop-art, obiectualism etc.) — literatură a obiectului care vrea să se situeze deasupra existenței, să

DESIGNUL

— Designul reprezintă o inovație fericită în materie de artă?

— Designul ca orice inovație conține în germene și negația sa, sau posibilitatea virtuală a negației sale, ca orice formă de exprimare a urma urmelor. Există pericolul (pentru noi teoreticienii „artistice” printre o invenție debordantă de forme, printre o foamă de insolit, devenită la un moment dat inutilă. Designul poate arunca în viață forme care să nu-și justifice imediat utilitatea și care nu exclude anticiparea, scrutarea viitorului, întuirea sensului evoluțiilor viitoare. Există, fără îndoială, o obsesie a obiectului care a invadat arta (pop-art, obiectualism etc.) — literatură a obiectului care vrea să se situeze deasupra existenței, să

DESIGNUL

— Designul reprezintă o inovație fericită în materie de artă?

— Designul ca orice inovație conține în germene și negația sa, sau posibilitatea virtuală a negației sale, ca orice formă de exprimare a urma urmelor. Există pericolul (pentru noi teoreticienii „artistice” printre o invenție debordantă de forme, printre o foamă de insolit, devenită la un moment dat inutilă. Designul poate arunca în viață forme care să nu-și justifice imediat utilitatea și care nu exclude anticiparea, scrutarea viitorului, întuirea sensului evoluțiilor viitoare. Există, fără îndoială, o obsesie a obiectului care a invadat arta (pop-art, obiectualism etc.) — literatură a obiectului care vrea să se situeze deasupra existenței, să

DESIGNUL

— Designul reprezintă o inovație fericită în materie de artă?

— Designul ca orice inovație conține în germene și negația sa, sau posibilitatea virtuală a negației sale, ca orice formă de exprimare a urma urmelor. Există pericolul (pentru noi teoreticienii „artistice” printre o invenție debordantă de forme, printre o foamă de insolit, devenită la un moment dat inutilă. Designul poate arunca în viață forme care să nu-și justifice imediat utilitatea și care nu exclude anticiparea, scrutarea viitorului, întuirea sensului evoluțiilor viitoare. Există, fără îndoială, o obsesie a obiectului care a invadat arta (pop-art, obiectualism etc.) — literatură a obiectului care vrea să se situeze deasupra existenței, să

DESIGNUL

— Designul reprezintă o inovație fericită în materie de artă?

— Designul ca orice inovație conține în germene și negația sa, sau posibilitatea virtuală a negației sale, ca orice formă de exprimare a urma urmelor. Există pericolul (pentru noi teoreticienii „artistice” printre o invenție debordantă de forme, printre o foamă de insolit, devenită la un moment dat inutilă. Designul poate arunca în viață forme care să nu-și justifice imediat utilitatea și care nu exclude anticiparea, scrutarea viitorului, întuirea sensului evoluțiilor viitoare. Există, fără îndoială, o obsesie a obiectului care a invadat arta (pop-art, obiectualism etc.) — literatură a obiectului care vrea să se situeze deasupra existenței, să

DIN NOU DESPRE PRODUCTIA EDITORIALA A CASELOR CREATIEI POPULARE

(Urmare din pag. 1)

realizării artistice. Și dacă ar fi să cităm și alte opinii, există și motive mai puțin scuzabile decât acela bine intenționat, dar rău slujit, al incurajării. Apostolescu C., metodist al Casei creației populare din Buzău, ne spune că unele categorii literare nu sint altceva decât rezultatul unui mărunț funcționism: o casă de creație are nevoie de texte pentru brigăzi artistice și deci de colaboratori care să-i confecționeze rapid asemenea produse. Culegerea de folclor nu aduce o reparație morală unor versificatori care se văd astfel unși peste noapte poezi și prozatori. Ce audiență poate avea la public un astfel de „talent” nu este greu de văzut. Ne reamintim în acest context deficiențele de difuzare ale cărților de literatură editate de Casele creației populare. Un astfel de sistem nu poate impune în nici un fel un eventual talent, desoperit, să zicem, de o Casă de creație. Să luăm de pildă „Intocarea lui Făt-Frumos”, volumul de poezie al lui Silviu Rusu, editat de Casa creației populare din Iași. Fără să fie o carte excepțională, este în orice caz peste nivelul culegerilor literare cu care sintem obișnuiți. Scosă într-un tiraj de o mie de exemplare, cartea s-a bucurat de șansa de a fi difuzată prin librării. Au fost puse în vânzare 765 de exemplare. Într-un sondaj estimativ întreprins prin librării din Iași, am constatat că s-au vândut aproximativ 60-70 volume, o cifră destul de mare pentru un debutant și asta numai la patru librării. Dar restul de cărți? Stau în depozitul librării și în cel al C.L.D.C.-ului. Este și firesc pentru că se exagerază să se pretindă ca un întreg tiraj al unei cărți de debut să fie absorbit de un singur oraș, fie el chiar orașul natal al autorului.

Patronate de o stare concepție, culegerile editate de Casele creației populare compromit în majoritatea lor ideea de carte și ca produs artistic și ca produs comercial. Nivelul calitativ scăzut le face să devină fapte de subliteratură, iar circulația redusă — albume de familie tipare.

— „Deoarece toate bucuriile și toate durerile, evenimentele culturale se reflectă în poezia populară, creație care în majoritatea purscursor sale atinge perfecțiunea, ea își păstrează intacte ritmul și rima cu întreaga ei muzicalitate.”

— Piesa de rezistență a cărții este însă un studiu etnografic — „Nuntă ca la Copăcel” — de respirație mai largă (40 de pagini, împărțite în trei capitole), care promite încă de la primele paragrafe: „Tot un obicei vechi de când lumea este acela

UN „STAS” CARE NU SE POTRIVESTE NICI UNEI SITUATII LOCALE

Inconsistența este însă mai evidentă, la un alt capitol al activității editoriale a Casei creației populare — textele de brigadă. Aici există de altfel, și o explicație — mai comodă — asemenea produse sint necesare pentru asigurarea repertoriului brigăzilor de agitatie. Genul „stas” este un gen de creație populară în mișcarea de amatori, a pierdut astăzi din importanță. De aceea nu putem considera altfel decât reflex al unei inerții apariția lor în continuare în planurile editoriale ale unor Case ale creației populare (Iași, Bacău). Cit de eficiente pot să fie citate cele care le redactează cu cunoscute starea de lucruri din colectivitatea unde intenționează să „facă lumină”? Și de ce să se piardă suma considerabilă de bani în acest gen de creație strict necesară, lucrurile pot fi făcute cu mai puțin cheltuială, așa cum s-a procedat, de pildă, la Casa creației populare din Buzău cu o culegere de texte: a fost litografiată și difuzată la căminele culturale. Că aici vor rămâne în rafturi — este aproape în firea lucrurilor. Am cerut părerea unor instructori de formații artistice asupra felului în care folosesc textele venite de la Casele creației populare. Și răspunsul unuia din ei, prof. Dincă Gheorghe din comuna Șilpu, județul Buzău, ni se pare că nu mai necesită un comentariu. „Nu am avut ce găsi în asemenea texte. Ele nu răspund situațiilor de la noi. Textele noastre de brigadă le făcea un profesor de limba română de la școala generală din comună

— „Și am văzut că acestea ar comporta o discuție separată și încă una foarte detaliată. Este vorba de un întreg sistem educațional „Basic-Designul” difuzat în cadrul unui asemenea sistem general de educație ar răspunde marilor transformări, pe care le trăim, ar facilita crearea unei optici noi pentru impunerea principiilor designului trebuie exercitate o dublă acțiune — prin produse și printr-un proces de educație, de explicație și comentare

— „Și cum „stilul portitelor” nu pot vorbi, compensează tăcerea studiului, într-o sintaxă care progresează de la un text umoristic, poantele fiind furnizate cu voce și unori, cea ce, vorba autorului, e mai fermecător, fără voie.

— Cealaltă culegere, „Casă de creație populare din Buzău”, are în fața ei un „Argument” de fapt un text deosebit, în care se încearcă interpretarea ortofonă a citorva motive din „bădelele culuse” (int. „Notă asupra ediției”) sintem avertizați că se intenționează pentru prima dată „valorificarea științifică a folclorului poetic buzoian, până acum cercetat episodic și antologat sporadic în diverse culegeri și antologii, dintre care cea din 1985 a lui G. Dem. Teodorescu este notorie. În selecționarea textelor s-a avut în vedere criteriul estetic (dar nu „estetic zart”). Aparatul critic de la sfârșitul volumului, ca și structura textelor pe o idee, ar face din volumul proiectat nu numai o culegere, ci ceva mai mult — o carte „poetică” înțelesă în sensul „poetic” dintr-o două culegeri atât de deosebite, a primit „viză” una singură, și nu cea mai bună. De ce nu a primit aprobarea Casei centrale a creației culegere de folclor buzoian? Motivul ne-a fost redat de profesorul Teodorescu, metodist din literatura la Casa de creație din Buzău. Cartea cuprindea, în ultima ei parte, și desfructe: ori, s-a considerat „necoresponsabil” prezenta lor, alimintiri unele din ele mici bijuterii artistice, intr-o culegere considerată a fi desti-

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

CULEGERI ȘI „CULEGERI”

O activitate de loc neglijabilă a Casei creației populare este studiul zonelor folclorice și etnografice. Consecința editorială a acestui studiu este culegerea de folclor și etnografie. Și aici, unde lucrurile par să fie clare, criteriile unilaterale din partea Casei centrale, pentru aceasta s-a alege două culegeri de folclor: „Și iar verdea frunzuliță”, (1968), editată de Casa creației populare din Brașov și „Nu mă da, codre, legat”, întocmită în 1968 de Casa creației populare din Buzău. Ultima nu a primit avizul Casei centrale a creației și se află în manuscris. O prezentare succintă a celor două cărți ne poate lămurii asupra arbitrarului unui criteriu și asupra controlului și

— „Și am văzut că acestea ar comporta o discuție separată și încă una foarte detaliată. Este vorba de un întreg sistem educațional „Basic-Designul” difuzat în cadrul unui asemenea sistem general de educație ar răspunde marilor transformări, pe care le trăim, ar facilita crearea unei optici noi pentru impunerea principiilor designului trebuie exercitate o dublă acțiune — prin produse și printr-un proces de educație, de explicație și comentare

— „Și cum „stilul portitelor” nu pot vorbi, compensează tăcerea studiului, într-o sintaxă care progresează de la un text umoristic, poantele fiind furnizate cu voce și unori, cea ce, vorba autorului, e mai fermecător, fără voie.

— Cealaltă culegere, „Casă de creație populare din Buzău”, are în fața ei un „Argument” de fapt un text deosebit, în care se încearcă interpretarea ortofonă a citorva motive din „bădelele culuse” (int. „Notă asupra ediției”) sintem avertizați că se intenționează pentru prima dată „valorificarea științifică a folclorului poetic buzoian, până acum cercetat episodic și antologat sporadic în diverse culegeri și antologii, dintre care cea din 1985 a lui G. Dem. Teodorescu este notorie. În selecționarea textelor s-a avut în vedere criteriul estetic (dar nu „estetic zart”). Aparatul critic de la sfârșitul volumului, ca și structura textelor pe o idee, ar face din volumul proiectat nu numai o culegere, ci ceva mai mult — o carte „poetică” înțelesă în sensul „poetic” dintr-o două culegeri atât de deosebite, a primit „viză” una singură, și nu cea mai bună. De ce nu a primit aprobarea Casei centrale a creației culegere de folclor buzoian? Motivul ne-a fost redat de profesorul Teodorescu, metodist din literatura la Casa de creație din Buzău. Cartea cuprindea, în ultima ei parte, și desfructe: ori, s-a considerat „necoresponsabil” prezenta lor, alimintiri unele din ele mici bijuterii artistice, intr-o culegere considerată a fi desti-

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mentalitate estetică. Frumosul începe să fie sinonim cu logicul, sentimentul se cere cenzurat neapărat de gândire, arta accentuându-și astfel caracterul său analitic, inovativ, sale mergând mai mult în direcția invenției de forme. Creația tinde să se exprime astfel mai mult prin raporturi semnificative între forme, între volume decât prin ornament sau impresii de culoare.

— Ce aduce nou industrial designul în existența contemporană, în aria contemporană?

— Problemele industrial designului nu pot fi ignorate sau tratate numai dintr-un unghi critic, deci numai „comentariile”. Ele ar trebui abordate în primul rând dintr-o perspectivă practică, a unei activități imediate. Aceste probleme prezintă implicații adesea nebănuite în întreaga existență contemporană, afectând în egală măsură atât valorile materialele cât și spirituale. Industrial designul este fără îndoială expresia unei rigori, a unei pasiuni pentru analiză, expresia unei ordini pe care omul contemporan tinde să o introducă în universul său cotidian, absoțind de la logică și funcționalitate începând cu proiectarea obiectelor casnice, a mobilierului, al obiectului și fie maxim. Omul exploatează în această ipostază nouă intens materia, caută curburile tehnice ale secolului nostru, iar opoziția ce s-a făcut unei asemenea tendințe nu poate apărea decât retrogradă, de un conservatorism greu dacă nu imposibil de justificat. Designul care operează la limita dintre știință și artă, înfluențată fără îndoială gustul, o întreagă mental

MARI PERSONALITĂȚI DESPRE TINERI ȘI TINERETE

ANCHETĂ INTERNAȚIONALĂ

de CAROL ROMAN

MAURICE CHEVALIER

Marele cântăreț francez s-a născut la 12 septembrie 1888, într-o familie de artiști la Parisulul. Micul Maurice a avut parte de o copilărie tristă și grea datorită privațiilor materiale. Pentru a-și câștiga existența a fost pe rând tipograf, electrician, pictor de păpuși, tipograf, plasator de coloranți, lucrător la o fabrică de pivoaze.

Și-a făcut debutul de artist la 12 ani, într-un cântec, după care talentul și inspirația sa au creat un gen de șansonetist cu totul original. Cântărețul câștigă rapid simpatia publicului, devenind, curând, celebru.

În anul 1909 joacă la renumitul Folies-Bergères o roluri care apoi aduce un mare succes la Cazinoul Paris.

Cișiva ani mai târziu, creează la teatru „Bouffes Parisiens” două opere, „Dédé” și „La-haut”, dar nu prăsește muzic-hall-ul.

Devenind un veritabil ambasador

un loc important în deținea cariera cinematografică. Debută pe ecran înainte de 1914, fiind figurile în filmele lui Max Linder. Între 1918 și epoca filmului vorbit turnează „Băiatul cel rău” (1922), „Jim Bougne, boxer” (1923), dar de abia din 1929 devine o adevărată vedetă de cinema prin filmele sale „Inocenții din Paris”, „Parada dragozilor” și „Folies Bergères”, realizate la Hollywood. Apoi turnează alte filme devenite celebre printre care „Linia de aer” (1947), „Regele” (1949), „Gigi” (1958) etc.

Asiști, în capitula Franței funcționează un mare muzic-hall cu numele „Albambra-Maurice Chevalier”.

În ultimii ani, renumitul artist și-a scris biografia în mai multe volume, sub titlul „Ma vie et mes chansons” din care, la solicitarea noastră, a binevoit să ne ofere un fragment pentru ancheta internațională.

al cîntecului francez, el ajunge o celebritate cucerind lumea cu glasul și zîmbetul său. În biografia sa,

Clara și Constantin Ioanțescu, Brăila: „În ziua de 9 septembrie a.c., fiul nostru Ioanțescu Claudiu Mihai, născut la 15 octombrie 1954 în Birlad, aflînd că nu a reușit la examenul de admitere la Liceul economic, și-a luat actele și a dispărut de-acasă. E îmbrăcat în cămașă bleu, pantaloni bleumarin de uniformă de elev, tuns scurt, părul castaniu deschis, ochii căprui, înălțimea 1,55 m. De două luni de zile îl căutăm disperat și nu mai avem liniște. Rugați-l să se întoarcă acasă sau să ne scrie unde se află, că nu-l facem nimic”.

Nu-mi dau seama dacă fiul dumneavoastră a sferit-o de-acasă de frică sau de dragul aventurii. Din păcate, nu e singurul caz. La vârsta adolescenței, pierderea unui examen de admitere conținează ca o catastrofă tremurabilă și definitivă. O fată din Turnu Severin îmi scria că tatăl ei o amenințase în felul următor: „Dacă nu tei examenul, mă bine îți tai singurul o mină”. Fata n-a reușit la examen și i-a scris tatălui astfel: „Tată, am câștigat la examen și mi-am tăiat mina dreaptă. Miine vin acasă”. A doua zi, fata a venit acasă cu antebrațul drept în bandaje, iar părinții au udat-o cu lacrimi de durere. Peste zece minute, respectiva căzută la examen și-a desfășurat bandajul și le-a arătat mina tăiată. „Ce era să le fac, imi scria ea, trebuia să le dau o lecție”. Sint convins că fiul dumneavoastră se va întoarce foarte curînd acasă. Vedeți cum îl creșteți de acum încolo.

Valeriu Dincă, com. Vilcelele, jud. Buzău: „Trebuie să vă mărturisesc de la început că mă aflu în situație foarte grea. Mă aflu în această situație numai din cauza lui tata și a unei vecine care a căutat să ne strice casa. Din cauza tatei, poate, a murit și mama, din cauza lui a suferit și suferă întreaga familie și mai ales eu, care sînt purtat din spital în spital, fără nici un rezultat. Cred că acum vă dați prea bine seama despre ce este vorba.

Sîntem trei frați: Costel (cel mai mare), Vasile (mijlocul) și eu, Valeriu, cel mai mic. Cel mare și-a făcut un rost, s-a căsătorit, iar noi doi (nenica Vasile și eu) sîntem nevoiți să ducem mai departe chinurile vieții. Am 14 ani, sînt elev în clasa a VII-a și vreau să învăț. Dar boala nu-mi dă pace, mă apasă și nu pot nici măcar să mă dau jos din pat. Am un picior atît de umflat încît nu mai pot de durere și nu pot face nici măcar un pas. Să dau însă glas celor petrecute cu mine de acum încolo.

Nu împlinesc vîrsta de trei ani cînd tata a fost condamnat la 14 ani închisoare. De atunci s-a stabilit în casa noastră tristea, n-am mai știut ce înseamnă bucuria vieții. Mai ales mama, nici nu știa unde se află, mereu o vedeam amărîtă, plînsă și îngîndurată. Gredea că n-o să se descurce cu treburile gospodărești și cu noi, trei copii. Dar n-au trecut decît șapte ani și tata este eliberat din închisoare. Într-un fel, în familia noastră se restabilește liniștea, eram bucușori că ne aflăm din nou împreună. Peste trei ani însă sîntem din nou neokșiți. Se îmbolnăvesc mama grav și moare. I-a fost suficient timp de nouă luni numai ca să se stingă din viață în mai 1968. Eram de 13 ani cînd mi-a murit măicuța mea scumpă și dragă. Dar nu mult după aceea, ci doar după opt săptămîni, eram obligat să zic mamei vecinei pe care o cunoșteam încă de cînd am început a merge copile. Nu puteam rosti cuvîntul mamă în fața acestei femei, pentru că știam că nu-mi este mamă, ci o simplă vecină. Eram bătut de tata în fiecare zi din cauza aceasta, dar eu nu puteam face pe placul lui nici în vîntul capului. Cum puteam eu oare zice mamei unei vecine? Mă bătea în așa hal încît a ajuns să arunce și cu lopata după mine. M-a lovit chiar la piciorul care e acum bolnav. Nu și-a dat seama oare această femeie ce face? Nu s-a gîndit că n-o să trăiască cu noi, copiii, pe cîtă vreme știm ce s-a petrecut în familia noastră din cauza ei? Fratele mijlociu, Vasile, e salariat și nu e în comună, deci n-a știut ce se petrece acasă. Aflînd, însă, vine și izgonește acest individ ce nu ne aparține. Văzînd că totul s-a rezolvat, era nevoit să meargă la locul de muncă. După plecarea lui, tata, drept răzbunare,

pleacă la ea și stă acolo toată iarna. Am fost nevoit deci să trăiesc singur o iarnă întreagă, să mă alimentez singur și să-mi caut alinarea prin vecini și la ruiele din partea mamei. Nu s-a gîndit oare tata că odată ce m-a adus pe lume trebuie să mă crească și să mă îngrijească? Nu s-a gîndit că toate acestea ar fi posibile să ducă la ceva? Și iată că am și ajuns într-o stare la care nu se aștepta nimeni.

Cu timpul am început să merg școlor, mă ducea piciorul, dar tata n-a ținut cont de acest „lucru de nimic”, cum îl considera el. Am stat așa pînă a văzut și el că nu mai pot merge.

Nici nu se sfîrșise anul școlar 1968—1969, că eu mă aflam în spitalul din Rm. Sărat. După puțin timp sînt trimis la Mangalia, unde credea și eu că o să mă fac bine. Dar și de acolo sînt pornit la București și de aici înapoi la casa părintească. Medicul Avachian de la Spitalul „Grigore Alexandrescu” mi-a spus: „du-te acasă pînă ce coace bubă”. Și atît. Am eu oare o boală așa de grea, de nu o poate vindeca nimeni? Drept să vă spun, mi-e tare dor de școală, aș vrea s-o mai văd odată, măcar externul să-l mai văd, dar nu pot. Aș vrea să mă întinesc încă odată cu întreg colectivul clasei mele, să mai fac peripețiile pe care le făceam acum un an cu prietenii mei de clasă, aș vrea s-o văd pe tovarășa dirigîntă, pe care n-am văzut-o de cînd lăsa de zile. Cînd trec seara de la școală, colegii și kolegele de clasă vin și pe la mine, mă întrebă ce mai fac, cum mi-mai este, iar eu la rîndu-mi fi întreb ce s-a petrecut în ziua respectivă la școală, pe cine a ascultat, cît i-a pus și multe altele în legătură cu școala.

pentru aceasta pînă în județul Teleorman. Vă informez însă că în fiecare joi mă aflu în incinta publicației la dispoziția publicității cititor și consumator, care se poate convinge cu acest prilej că sînt viu și natural. În legătură cu cele două strofe trimise, eu ci-le-aș publica, dar vă asigurăm că marele și bunul Eminescu v-ar zîmbi de Dincă și Trimiteți albea.

Tascu Gheorghe, Hațeg: Vrei ca prin intermediul rubricii noastre să-ți trimiți o scrisoare fratelui tău aflat în armată. Scrisoarea începe așa:

„Dragă frate, Mai întii de-a mea scrisoare

Îți doresc zile ușoare, O armată frumoasă, Dar cu gîndul tot acasă! La frumoasa ta fețică, La soție și mămică, Și la frate dragă poți Gîndește-te, dragă la toți. Dacă scrisoarea n-ar fi fost foarte lungă, zău că

Înapoi. E o simplă pădure, Mai gîndit-od.

E. Sinescu, Argeș: Îmi povestii mai multe întîmplări bizare petrecute în satul dumneavoastră, cerîndu-mi o explicație științifică. Iată una dintre ele:

Un individ s-a dus să cumpere un cal de la o femeie. După ce s-au togmîț și s-au înțeles asupra prețului, tipul respectiv a luat calul și a dat să plece. „Păi nu mi-l plătești?” a întreat femeia. „Păi nu fi l-am plătit?” a întreat la rîndul lui tipul, care era un escroc și care a plecat apoi cu calul liniștit. Femeia înșelată l-a blestemat în felul acesta: „Să dea dumnezeu ca copiii tăi să facă așa cum faci tu!” Și iată că acum, unul dintre copiii hoțului se închină tot timpul pe cal, dînd cap, formă și zice: „Dii, Puica”.

Nu știu ce explicație științifică să dau acestei întîmplări. Poate că respo-

știi să fi făcut respectulul serviciu. Dar este reamen-tul foarte lung. Așa că n-o să te superi, sper, pe mine, dacă t-am pus un timp de 0,55 lei și am expediat-o la adresa respectivă.

Mihai, București: Povestea e puțin cam confuză. V-aș îndemna, totuși, să nu renunțați la faza iubirii numai din motivul că nu vrea să se întînească cu dumneavoastră. Continuați să-l telefonati. În dragoste, perseverența a făcut întotdeauna minuni.

Tudor Ch. Ion, Leiești, Argeș: Nu știu dacă am să vă pot vizita curînd, fiind extrem de ocupat. Scrieți-mi, totuși, despre ce e vorba.

A. Zene, Brașov: Iubii foarte mult o fată care trăiește într-o familie cu apucături abjecte. Mama fetei, ca să scape de ea, i-a întocmit un dosar fals și a trimis-o într-o școală de corecție. Dorii să vă căsătoriți cu ea, dar părinții dumneavoastră v-au interzis această categoric.

Dacă faptele stau așa, pătrerea mea e să nu dați

CURIERUL NOSTRU DE SÎMBĂTĂ

De la OM la OM

de ION BĂIEȘU

Îtă deci ce m-a determinat, tov. Ion Băieșu, să vă scriu starea în care mă aflu. Vă rog de aveți spațiu și posibilitate să redăți în întregime scrisoarea mea în rubrica săptămînală „De la om la om”. Poate cînd-o cei în cauză își vor da seama, cu toate că e prea tîrziu, de ceea ce au făcut. Cel puțin tata mă vede pe patul de moarte și nici nu se interesează ca să mă salveze.

Închii scrisoarea sînt în așteptarea zilei de 8 noiembrie în care cred că-mi vor apărea rîndurile. Cu respect, Dincă Valeriu”.

Dragă Valeriu,

Să-ți mai spun că scrisoarea ta m-a cutremurat și că o scoteam una dintre cele mai triste din cîte am primit pînă acum? Poate că de asemenea, pe tovarășa profesora Nina Toader, diriginta clasei tale, să te vizitez și să-ți uşurez astfel suferințele. Te rog să-mi scrii cum te mai simți. Îți urez multă sănătate și te asigur de prietenia mea devotată.

Sile Ilina, Necești, Teleorman: Mă întrebăți de ce ar fi posibil să mă cunoașteți personal. Sigur că da. N-aș putea să vă promit însă că voi veni eu

știi să joacă pur și simplu de-a calul. Ce oadeți ciudat în asta?

Nedelcu Emanoil, Pîrîntoara: Sofia o-a trimis într-o noapte, după cîteva luni de la căsătorie și nu mai știți nimic de ea de un an de zile. Îi rugați pe cititorii noștri să de-anunțe adresa ei, în caz că o cunoaște sau o întîlnesc. Semnalamentele sînt următoarele: „Chipul ei este blond, ochii albaştri, de statură mijlocie, poartă păr tuns scurt, este foarte veselă și zburdalnică”.

Eu personal od urez numai bine și să vi se întoarcă nevastă acasă. După semnalamentele pe care i le dați, însă, nu știu de ce, sînt cam sceptic.

Serban Toader, Slatina: Vă plac de mine copil scamatorile și considerați că aveți un real talent în această profesiune. Bineînțeles că ați vrea să aranjeți la un cîrc.

De ce nu-l scrieți maestrului Iosefini? U-n-am cum să vă ajut. Singura scamatorie la care mă priccep, cît de cît, e scrisul.

Cuvinte și o parte din inimă

de MAURICE CHEVALIER

Dragi prieteni tineri, octogenarul Maurice Chevalier vă transmite o dată cu cuvintele sale și o parte din inima sa, care întreaga viață a ars pe altarul tineretii.

Găseșc că cel mai potrivit lucru pe care l-aș putea face pentru voi ar fi acela de a vă relata cîteva momente din viața mea și pe care le socotesc a fi avut o însemnătate cu totul deosebită pentru formarea mea ca om, ca artist.

Mă aflam la Hollywood de cîțva timp și îl întîlnisem de mai multe ori pe Charles Boyer. Îl cunoșteam foarte bine, deoarece îl aplaudasem de nenumărate ori, la Paris, unde, cu toții, pe drept, îl consideram a fi cel mai remarcabil dintre tinerii actori francezi. Deși îmi dădeam seama de forța marcului său talent, totuși o bună bucată de vreme am evitat să mă apropiu de el. Nu mi-am putut explica această rețineră. Poate că mă căpotea ideea că tînarul artist face parte dintr-o comă, că el lăsa de la o parte a lui, dar actorii de teatru au o cultură consolidată, pe cînd noi, actorii de muzic-hall, cît puțin pe vremea mea, nu aveam decît un bagaj de cunoștințe destul de plînd. Ei sînt actori, ei interpetează, ei trebuie să știe prin cultură cine este personajul și de ce acționează într-un anumit fel. Pe cînd noi, noi ne trăim pe scenă doar pe noi înșine...

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

...Din nolanul gîndurilor și al amintirilor mai desprind cîteva reflecții din acei ani cînd mă pasiona întrebarea: Cum trebuie să arate un tînar artist fizic și intelectual, în asemenea măsură, încît omul pe stradă să fie bucurios să se recunoască în tine. E necesar ca oamenii simpli să se simtă înobilizați de cei pe care l-au preferat. Pentru că pot de cîștiga, fiu al străzii, să provii dintr-o mahala ori periferie urbană, fără să renegi totul din jurul tău dar în același timp fără să ridici în slăvi prototipul halmanalei. În artiele muncitorești, halmanalele nu sînt apreciate, cum potrivit, poate că uneori sînt temute, altele tolerate, însă niciodată nu pătrund în inima omului simplu. Instinctele gîsnice sînt repudiate de oamenii din popor, care au nevoie de un ideal pentru a trăi.

Tinerii de azi, în majoritatea lucizi, permit din ce în ce mai rar să li se ofere producții dubioase, prezentate drept „manifestări artistice”. Ei pretind calitate, împlinire artistică, emoție autentică. Doros doar să-și învîin pe tinerii amatori de succese rapide că pornind pe calea artificialului nu vor putea supraviețui mai mult de o clipă. Acesta trebuie să afle înaintea tuturor că trebuie să iubească apure și fi iubii, așa cum le-ar place lor să fie iubii. Să nu se înșele singuri, socotind că radioul ori cinematograful ar fi capabil să confecționeze genii în șapte zile! În domeniul artei nu există genii, ci glasuri ori condeie dirijate de inteligențe umane, posedînd în diferite grade capacitate adevărată de creație. În rest este muncă, muncă și iar muncă.

Mă aflu la sfîrșitul carierei și mă exprim așa cum gîndesc. Nu vreau să ridic bariere în calea nimănui. Doros doar să-și îndemn pe tinerii cu talent și vîitor să nu uite aceste cuvinte ale mele. Le pretînd să fie corecți cu sine și cu cei care-i ajută să trăiască și să nu preocupăască nimic pentru ei. Răspășiți cît mai bine. Băutura nu-ți face bine? Nu mai bea, dacă ești cîștigat! Îți displace țigara? Îți atacă gîtul, memoria? Oprește-te! Privățiunile de acest fel nu sînt sfîrșitul lumii, suferă puțin, dragui meu! Recompensa — satisfacția împlinirii — este atît de frumoasă!

DIALOGURI ÎN

Muzeul Imaginar

CONCURSUL NOSTRU

Ecoul pe care l-au trezit materialele publicate în cadrul acestei rubrici și mai ales cele abordînd enigmatice de la Cetățeni, ne-au determinat să propunem cititorilor o participare activă directă la desfășurarea viitoarelor

AGENDA

TELEGRAME

Tovarășii ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, a trimis Excelenței Sale, domnului SULEYMAN DEMIREL, primul ministru al Turciei, o telegramă în care se spune:

Am luat cunoștință cu multă satisfacție că Excelența Voastră a fost chemată să-și asume din nou înalta funcție de prim-ministru al Turciei.

Cu acest prilej, vă rog să primiți felicitările mele cordiale, împreună cu cele mai bune urări de fericire personală și de succes în activitatea dumneavoastră.

Dr. AHMED LARAKI, Primul ministru al Regatului Maroc, a trimis tovarășului ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, o telegramă în care se spune:

Excelență și stimată prietene, Am fost foarte mișcat de felicitările pe care mi le-ați adresat cu ocazia nuntii mele în calitate de prim-ministru al Marelui Regat.

Îngăduiți-mi să vă transmit, la rândul meu, sincere urări de sănătate pentru dumneavoastră personal și de prosperitate pentru poporul român.

PRIMIRE LA PREȘEDINȚIA CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Gheorghe Rădulescu, a primit membrii pe lordul Limerick, membru al Consiliului de conducere al Camerei de Comerț din Londra, care face o vizită în țara noastră.

La întrevvedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au participat Hristache Zamboi, vicepreședintele al Camerei de Comerț, precum și Denis Seward Laskey, ambasadorul Marii Britanii la București.

Manifestări consacrate celei de-a 52-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie

Cu prilejul celei de-a 52-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, ambasadorul Uniunii Sovietice la București, A. V. Basov, a oferit, vineri seara, o recepție în saloanele ambasadei.

Au luat parte tovarășii Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Emil Drăgănescu, Gheorghe Stoica, Iosif Banc, Mihai Gere, Mia Groza și Gheorghe Necula, vicepreședinți ai Marii Adunări Naționale, George Macovecu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului.

Au participat, de asemenea, de prietenie sovieto-română, condusă de A. M. Jdanov, adjunct al ministrului petrolului al U.R.S.S.

În dimineața aceleiași zile, delegația Asociației de prietenie sovieto-române a făcut o vizită la „Expoziția Realizărilor Economice Naționale — România 1969”.

Turneul Ansamblului tineretului din Leningrad

De o săptămână se află în turneu în țara noastră Ansamblul Casei de cultură a tineretului din Leningrad. Până acum el a prezentat spectacole la Uzinele „Tractorul” din Brașov, în fața colectivului întreprinderii „Independența” din Sibiu, în orașele Codlea și Medias. Tinerții artiști tinerădeni au vizitat

de prietenie sovieto-română, condusă de A. M. Jdanov, adjunct al ministrului petrolului al U.R.S.S.

În dimineața aceleiași zile, delegația Asociației de prietenie sovieto-române a făcut o vizită la „Expoziția Realizărilor Economice Naționale — România 1969”.

Turneul Ansamblului tineretului din Leningrad

De o săptămână se află în turneu în țara noastră Ansamblul Casei de cultură a tineretului din Leningrad. Până acum el a prezentat spectacole la Uzinele „Tractorul” din Brașov, în fața colectivului întreprinderii „Independența” din Sibiu, în orașele Codlea și Medias. Tinerții artiști tinerădeni au vizitat

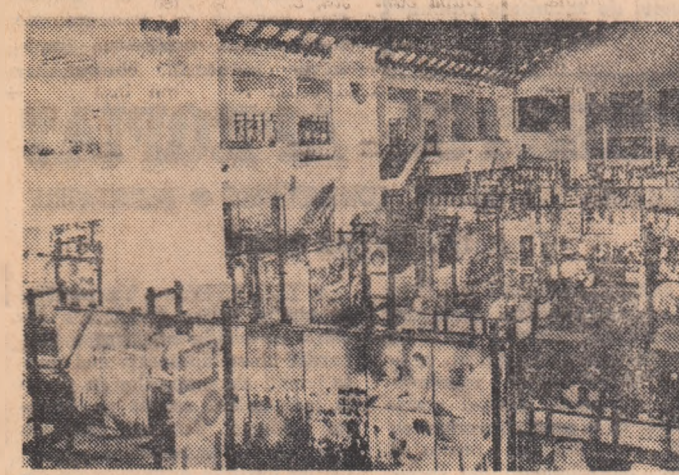
într-o timp stațiunile Poiana Brașov și Călimănești aflându-se acum la Craiova unde, ieri seară, cu prilejul celei de-a 52-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie ansamblul sovietic a prezentat un interesant spectacol ce s-a bucurat de mult succes. În cadrul vizitei de două zile în județul Dolj artiștii din Leningrad vor avea prilejul să cunoască și principalele obiective culturale și sociale din această zonă urmând să apară din nou pe scenă în comuna Golcea.

V. RAVESCU

În cadrul „Zilelor Culturii Sovietice”, la Brașov a avut loc o seară literară. Cu acest prilej a fost organizată o expunere pe tema „Importanța internațională a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie”, o audiere muzicală și un „Festival al filmului sovietic”. La Craiova — Alexandru Fireacu, redactor șef adjunct al ziarului „Înainte”, și-a împărtășit, în fața unui numeros auditoriu, impresiile culese din vizita întreprinsă recent în U.R.S.S. la Brașov și fost organizat mediul literar „Lev Tolstoi”; iar la Oradea s-a deschis o expoziție de fotografii intitulată „Locul din Leningrad, unde a trăit și activat V. I. Lenin”.

(Agerpres)

1947. 86 în 1969), de etnografie (22 în 1947, 50 în 1969), de științele naturii (16 în 1947, 54 în 1969). Evident, această privire sumară este departe de a epuiza semnificațiile sectorului dedicat științei, artei și culturii în cadrul Expoziției Realizărilor Economice Naționale. Imaginea finală pe care o oferă pașionat este aceea a unui popor care, în condițiile excepționale ale orânduirii socialiste, își manifestă în chip plin imensele capacități creatoare, puternica energie spirituală, pusă în slujba înfloririi necontenite a patriei.

Un grup de tineri studenți în timpul unei activități culturale sau de învățare.

EREN 1969

(Urmare din pag. 1)

chează acordurile tehnico-științifice și culturale cu alți țări, precum și schimburi internaționale de publicații științifice și tehnice.

Dezvoltarea învățământului de cultură generală, local, tehnic profesional și de specialitate este amplu reflectată într-un sector special cuprinzând peste 50 de cărți și 100 de panouri, cifre, imagini, aparate și produse dintre cele mai semnificative. Dacă în 1938 învățământul românesc beneficia de numai 8.694 profesori, în 1969 numărul acestora a crescut la 95.815, personalul didactic asigurând tinerii generații pregătirea de cultură generală și de specialitate în vederea integrării active în viața socială.

Deosebit de elocent este modul în care expoziția înfățișează progresul diverselor domenii ale culturii și artei. Producția editorială și poligrafică (cu 1.340 la sută mai mare față de cea a anului 1938) a cuprins în acești 25 de ani 20.000 titluri de cărți și broșuri, într-un tiraj global de 1.300 milioane exemplare. Douăsprezece cărți cuprind unele dintre cele mai remarcabile tipărituri, oferind un panoramă variată de frumuseți grafice, realizate în diferite sectoare editoriale — literatură, istorie, artă etc.

(Urmare din pag. 1)

lizarea planului de investiții, la îmbunătățirea activității organizațiilor U.T.C.

Rep.: Vă propunem să nu treceti la nominalizarea măsurilor concrete stabilite, înainte de a ne face cunoscute realizările pe care le considerăm semnificative, pozițiile deja cucerite, în fapt linia de pornire a acțiunilor viitoare.

— Ce cred eu că se cuvine menționat aici sunt următoarele lucruri. După trei ani de bilanț realizării în județul nostru indică 72,3 la sută din volumul total al investițiilor planificate și respectiv 73,7 la sută din totalul lucrărilor de construcții montaj. Ne raportăm la aceste date având în vedere că ponderea tineretului este determinantă — 70 la sută la I.C.L.M.B. — cu realizări de 88,5 la sută — la I.C.L. — cu realizări de 93 la sută pe trimestrul II, la I.C.S.M. cu 80,7 la sută pe trimestrul III. Evident, tineretul a adus o contribuție substanțială la obținerea acestor rezultate, un indicator cert constituindu-l și gradul de îndeplinire a normelor. Așa, de exemplu, la I.C.L. din totalul de 2.055 muncitori și-au depășit normele un număr de 1.259 de salariați, iar în trimestrul II din 2.795 numărul celor ce au înregistrat realizări superioare normelor se ridică la 1.825, la I.C.S.M. șantierul Păgăras din totalul de 1.418 au îndeplinit și depășit normele 1.273 de muncitori.

Atrăgându-ne atenția cifra de 837 din 1.069 de salariați de la Șantierul 501, ne putem da seama de efortul deșus de colectivele de muncă pentru realizarea indicatorilor de plan (producția globală 105,96 la sută, productivitatea muncii cu 104,66 la sută) pe primele 9 luni, concretizat în 1.183 apartamente, 2 școli generale, 3 complexe, un cinecinecogral, un hotel, un grup social etc.

Toate acestea ne-au convins de posibilitățile existente, de potențialul profesional al tinerilor noștri și pentru a asigura continuitatea rezultatelor bune înre-

Dealminteri, și în acest domeniu al acțiunilor spirituale cifrele au o mare putere de expresivitate. Alături de imaginea luminoasă a noului Teatr Național, aflat în construcție, aflăm că, față de 1938, numărul teatrelor dramatice a crescut de la 16 la 43, cel al orchestrelor simfonice de la 2 la 16, cel al teatrelor muzicale de la 2 la 18, cel al reprezentărilor teatrale de la 2.105 la 12.850. Sînt date care vorbesc cu putere despre nemăitîlnitul avînt al rîndirii marilor valori ale culturii în masele celor mai largi. Alte panouri ne vorbesc despre efortul internațional al concursurilor și festivalurilor „George Enescu”, despre dezvoltarea cinematografiei românești (Columna a intrunit 2,5 milioane de spectatori, Răscala — 3 milioane), despre extinderea rețelei instituțiilor destinate culturii de masă (7.384 cămine culturale, față de 3.467 în 1938). Numeroase afișe străine, cu imagini multicolore însoțite de texte entuziaste, diplome, cune, trofee, obiecte de artă, sublinieri ale presei, relevă în limbului de aur al prestigului, performanțele artei românești pe toate meridianele globului.

Sectorul muzeal cuprinde, la rîndul său, o elocentă trecere în revistă a dezvoltării muzeelor de artă (16 în 1947, 36 în 1969), de istorie (31 în

gistrate am stabilit ca periodic, în urma informărilor primite de la comitetele U.T.C. pe construcții — ca și direct prin membrii biroului, repartizați pe obiective industriale aflate în construcție — să luăm în discuție și să adoptăm măsuri operative privind modul în care tinerii își îndeplinesc sarcinile profesionale, normele de producție. Urmărirea realizărilor zilnice pe fiecare țară urmează să se facă în grafice pe baza datelor furnizate de fiecare maistru și șef de echipă.

Rep.: Modalitatea la care v-ați gândit nu se pare oportună și, presupunem, eficientă. Constatăm însă, și documentările noastre în teren ne-au oferit asemenea cazuri nu odată.

CREȘTEREA RITMULUI DE LUCRU

că sînt încă mulți tineri care nu-și cunosc normele de producție ce trebuie să le realizeze, rezuindu-se doar la executarea fizică a lucrării ce este repartizată de șef de echipă, sau de maistru. Am îndrăznit tineri care nu-și cunosc nici condițiile de lucru, nici condițiile de producție. De aici și o participare inegală a tinerilor la realizările generale ale colectivului din care fac parte, unele hiatusuri în randamentul lor global.

— Este adevărat. Și eu, mergînd pe șantier, am întîlnit asemenea situații care dau naștere la perturbări ale procesului de producție, generează indiscipline, înlesnind valori scăzute în ce privește productivitatea muncii. Sîntem conștienți că asemenea lipsuri au ca punct de pornire faptul că organizațiile U.T.C. de pe șantier nu au abordat întodeuna cu suficient simț de răspundere problemele economice — așa cum le sînt lor

integrate în atribuții — că nu au onorat sarcinile și îndeplinit deplinele planuri de muncă, grupule U.T.C. reprezentînd, așa cum este firesc, nucleul de bază al activităților organizate. Ceea ce se repercutază direct asupra rezultatelor zilnice ale țării și în cele din urmă constructorilor. Sînt un ultim totuși că acești tineri, nu toți, dar totuși în proporție însemnată sînt cu un picior pe ușa satului și cu altul pe schelă. Pornind de la aceste realități, biroul județean a recomandat ca, în vederea sădării în conștiința tineretului a mîndriei de a fi constructor, a răspunderii pentru rezultatele obținute în producție, organizațiile U.T.C. să întreprindă acțiuni în cadrul cărora să evocă fapte de eroism și de mîndrie de releve trăsăturile superioare ale

fiecare de a lucra în timpul liber pe șantier, fiind retribuiți de constructor. Așa am procedat la Tractorul, la Uzina de automobile, la „Electroprecizia” Săcele.

Rep.: Da, ideea ni se pare realment inspirată, dar fiind lipsa unor categorii de meseriași, de forță de muncă, pe multe șantiere. Sîntem convinși că soluția aceasta a și găsit adieziune la tineri.

— Să fim sinceri, nici noi nu ne așteptăm ca apelul făcut să reverbereze atât de puternic. Vom persevera. Pentru că vorbim de asigurarea cu forță de muncă a șantierei, acolo unde s-a simțit nevoia de mîndrie de lucru necalificată, aș aminti că

toți cei din organizația U.T.C. fac parte mulți ingineri, mașinști, tehnicieni care, solicitați, ar reuși să contribuie la misurarea lucrurilor din loc. V-ați gândit la o asemenea posibilitate?

— Nu. Chiar în acest moment mi-o notez însă și nu propunem să meditam asupra ei. Într-adevăr, la tinerii ingineri noi apelăm doar cînd e vorba de rezolvarea unor probleme privind proiectarea, ridicarea și verificarea tinerilor muncitori, dar nu în această direcție unde contribuția lor poate fi atât de substanțială.

Rep.: Discuția a ajuns într-un punct de importanță recunoscută pentru

au fost organizate sistematic acțiuni de muncă voluntar-patriotică cu participarea tinerilor din diferite unități economice.

Rep.: Pe șantierele la care ne referim, tovarășe prim-secretar, sînt și grăutăți în această etapă de alt ordin decît cele „generale” (discipline, calificare etc.). La rezolvarea acestora din urmă organizația U.T.C. își recunoaște posibilitățile de influențare. De altfel, le-a și dovedit în atîtea îndrăzniri. Sînt însă și dificultăți de ordin pur tehnic a căror soluționare vizează defecțiunile în sectorul aprovizionării, al folosirii parcului de mașini, sau cer deservită unor proiecte de investiții, însăși faptul că productivitatea muncii. Este un loc unde organizațiile U.T.C. de pe șantier manifestă rețineri sau nu găsesc pîrgișile intervenției, însăși faptul că seara conducerea administrativă. Se omite

— Ne-am gândit la mai multe felicitări, erilor din diferite profesii, deficiente în șantier, salarii la întreprinderilor bene-

AUTONOMIA FEDERAȚIEI DE FOTBAL

Hotărîrea Biroului C.N.E.F.S. — prezentată de președintele Federației de fotbal, Mircea Angelescu, în ultima ședință a Biroului federal și redată, pe larg, de „Scînteia tineretului” chiar a doua zi — este în măsură să aducă acum, în preajma celui mai important eveniment fotbalistic — meciul decisiv cu reprezentativa Greciei — o contribuție capitală la acțiunea de redare a fotbalului românesc.

Acum, cînd se întreceră tot mai puternice și mai vaste posibilități de integrare a fotbalului nostru de performanță în marele circuit mondial, măsurile luate de forurile sportive sînt destinate a duce la mult așteptat și doritul obiectiv: de a descuși cea mai iubită disciplină sportivă din chingile care îi frînau dezvoltarea, eforturile de serioasă organizare.

Autonomia economică-financiară a federației în sprînjul unei acțiuni principiale de restructurare a organismelor ce trebuie să dirijeze și să canalizeze eforturile pînă azi disperate — spre a atînge țelul suprem: afirmarea fotbalului românesc pe plan mondial, prin asigurarea unei solide platforme de lansare, în întreaga țară.

Dar considerentele care au dus la acordarea autonomiei nu pot dobîndi consistență necesară dacă nu vor fi traduse în viață printr-o acțiune clară, capabilă să dinamizeze și să scoată la lumină energiile latente pe care le posedăm din plin pe toate planurile: conducătorii, antrenorii, jucătorii, presa, oamenii de acțiune și chiar de sacrificiu — energii puse în serviciul fotbalului.

În primul rînd, trebuie pus în practică mai mult ca orînd și oriîcînd, dictonul: „omul potrivit la locul potrivit”. În fiecare sector de activitate, noua Federație să aibă fixat pilonul care să corespundă cel mai bine realității și reclamat de noua situație creată. Competența unită cu seriozitate, adică reflexivitate combinată cu promptitudinea, experiența îngemănată cu elanul — iată primele condiții ce se cer noului activ salariat, antrenor sau jucător. F.R.F. are, astăzi, dreptul să-l numească ea singură.

Înlăturînd formalismul birocratic și punînd în fruntea activității ei numai necesitatea de-a lucra direct pe teren, noua Federație trebuie să-și creeze, bineînțeles, într-un alt local corespunzător, serviciile și secțiile proprii, care să poată rezolva, cu maximum de operativitate și eficiență, multiplele și complexe probleme puse de această uriașă ofensivă pentru cucerirea celor mai înalte ale fotbalului mondial. Dar birourile noi federației să nu fie transformate, niciodată, într-un călduț refugiu pentru toți cei ce nu și-au găsit un alt loc de muncă, ci să cunoască aceeași atmosferă de emulație pe care o cerem și jucătorilor pe teren.

Administrîndu-și singură veniturile F.R.F. să nu devină un centru de bugetivori, ci un nucleu puternic de activitate practică și de idei îndrăznețe, care să dezvolte acel entuziasm creator, menit să imprime un nou avînt întregii noastre mișcări fotbalistice. F.R.F. va trebui să ducă la îndeplinire scopurile tineretului talentat pînă în cel mai îndepărtat sat, să deștepte din somnolența toate elementele blazate, dar, mai ales, să creeze un solid cadru organizatoric pentru toate eșaloanele fotbalului nostru: cluburi, asociații, centre de copii și juniori, colegii de antrenori și arbitri etc.

— Dar, noua structură a F.R.F. impune, în paralel, și crearea unor cluburi cu profil de fotbal, bine organizate și dotate cu terenuri, săli de pregătire, materiale ajutătoare etc. spre a constitui centre de mare rîdare și atracție pentru toți cei ce vor să se dedice, din pasiune și vocație, fotbalului.

Un serviciu de cercetări și documentare, exclusiv pentru fotbal, va avea datoria să traducă în realitate o mai mare unitate de acțiune.

Autonomia F.R.F. implică, de asemenea, o serie de obligații față de materiale „cit și morale” pentru buna desfășurare a procesului de pregătire a echipelor din divizia A și B, fără a neglija nici criteriile care stau la baza antrenamentelor la echipele din divizia C și categoriile oras și nici chiar a fotbalului de la sat.

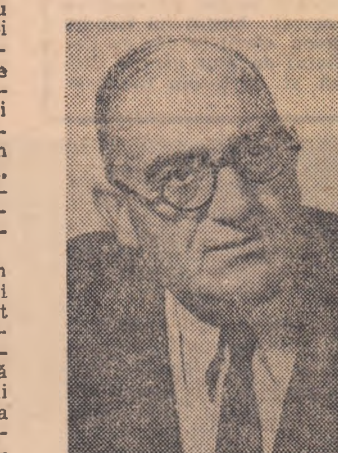
O atenție cu totul specială trebuie acordată centrelor de copii și juniori, care fără a fi de prisos de cluburile și asociațiile respective, trebuie ajutate efectiv (cu antrenorii, echipamentul, materiale) spre a deveni adevărate pieriniere ale fotbalului românesc.

Școlile de antrenori, organizate și conduse de F.R.F. sînt de o stringență necesitate, spre a da fotbalului nostru cadre cât mai bine pregătite, care să înfuzeze echipelor spiritul jocului modern și metodele cele mai bune de antrenament.

Dar, noua structură a F.R.F. impune, în paralel, și crearea unor cluburi cu profil de fotbal, bine organizate și dotate cu terenuri, săli de pregătire, materiale ajutătoare etc. spre a constitui centre de mare rîdare și atracție pentru toți cei ce vor să se dedice, din pasiune și vocație, fotbalului.

O direcție tehnică (existentă acum o timp tîmp doar pe hîrtie) trebuie să coordoneze problemele teoretice cu cele ale pregătirii practice, să stabilească adaptarea principiilor fotbalului modern la specificul jucătorilor noștri, să indice drumul de viitor afirmare a acestui sport în stil românesc, pentru a crea și mai mult, dorita școală națională de fotbal. Exemplul dat pînă acum de reprezentativa țării să fie generalizat absolut la toate echipele de performanță, spre a se atînge nivelul cel mai ridicat în joc, în disciplina și etica sportivă.

Organismele descentralizate în cadrul C.J.E.F.S.-urilor și consiliilor municipale și orașenești ar trebui, credem, grupate teritorial (ligi) spre a se

Un jucător de fotbal în timpul unui meci.

realiza o mai mare unitate de acțiune.

Autonomia F.R.F. implică, de asemenea, o serie de obligații față de materiale „cit și morale” pentru buna desfășurare a procesului de pregătire a echipelor din divizia A și B, fără a neglija nici criteriile care stau la baza antrenamentelor la echipele din divizia C și categoriile oras și nici chiar a fotbalului de la sat.

O atenție cu totul specială trebuie acordată centrelor de copii și juniori, care fără a fi de prisos de cluburile și asociațiile respective, trebuie ajutate efectiv (cu antrenorii, echipamentul, materiale) spre a deveni adevărate pieriniere ale fotbalului românesc.

Școlile de antrenori, organizate și conduse de F.R.F. sînt de o stringență necesitate, spre a da fotbalului nostru cadre cât mai bine pregătite, care să înfuzeze echipelor spiritul jocului modern și metodele cele mai bune de antrenament.

Dar, noua structură a F.R.F. impune, în paralel, și crearea unor cluburi cu profil de fotbal, bine organizate și dotate cu terenuri, săli de pregătire, materiale ajutătoare etc. spre a constitui centre de mare rîdare și atracție pentru toți cei ce vor să se dedice, din pasiune și vocație, fotbalului.

Un serviciu de cercetări și documentare, exclusiv pentru fotbal, va avea datoria să traducă în realitate o mai mare unitate de acțiune.

Autonomia F.R.F. implică, de asemenea, o serie de obligații față de materiale „cit și morale” pentru buna desfășurare a procesului de pregătire a echipelor din divizia A și B, fără a neglija nici criteriile care stau la baza antrenamentelor la echipele din divizia C și categoriile oras și nici chiar a fotbalului de la sat.

O atenție cu totul specială trebuie acordată centrelor de copii și juniori, care fără a fi de prisos de cluburile și asociațiile respective, trebuie ajutate efectiv (cu antrenorii, echipamentul, materiale) spre a deveni adevărate pieriniere ale fotbalului românesc.

Școlile de antrenori, organizate și conduse de F.R.F. sînt de o stringență necesitate, spre a da fotbalului nostru cadre cât mai bine pregătite, care să înfuzeze echipelor spiritul jocului modern și metodele cele mai bune de antrenament.

Dar, noua structură a F.R.F. impune, în paralel, și crearea unor cluburi cu profil de fotbal, bine organizate și dotate cu terenuri, săli de pregătire, materiale ajutătoare etc. spre a constitui centre de mare rîdare și atracție pentru toți cei ce vor să se dedice, din pasiune și vocație, fotbalului.

și să publice într-un „buletin special” toate materialele noi, utile în țările de vechi tradiție și organizare sportivă, spre a aduce la cunoștință antrenorii și jucătorilor noștri.

Organizarea competițiilor interne (din care să nu fie excluși nici acei a juniorilor și copilor, ca și fotbalul școlar) să fie realizată în modul cel mai sistematic, spre a putea angrena pînă și echipele de stradă și de cartier, din care vor răsări marile talente ale fotbalului românesc de mîine.

Serviciul pentru relațiile internaționale va avea datoria să organizeze turnee de mare amploare, chiar în țară, cu participarea celor mai bune echipe europene și din afara continentului. Tot el va trebui să vegheze ca plecarea echipelor noas-

tră să publice într-un „buletin special” toate materialele noi, utile în țările de vechi tradiție și organizare sportivă, spre a aduce la cunoștință antrenorii și jucătorilor noștri.

Organizarea competițiilor interne (din care să nu fie excluși nici acei a juniorilor și copilor, ca și fotbalul școlar) să fie realizată în modul cel mai sistematic, spre a putea angrena pînă și echipele de stradă și de cartier, din care vor răsări marile talente ale fotbalului românesc de mîine.

Serviciul pentru relațiile internaționale va avea datoria să organizeze turnee de mare amploare, chiar în țară, cu participarea celor mai bune echipe europene și din afara continentului. Tot el va trebui să vegheze ca plecarea echipelor noas-

tră să publice într-un „buletin special” toate materialele noi, utile în țările de vechi tradiție și organizare sportivă, spre a aduce la cunoștință antrenorii și jucătorilor noștri.

Organizarea competițiilor interne (din care să nu fie excluși nici acei a juniorilor și copilor, ca și fotbalul școlar) să fie realizată în modul cel mai sistematic, spre a putea angrena pînă și echipele de stradă și de cartier, din care vor răsări marile talente ale fotbalului românesc de mîine.

Serviciul pentru relațiile internaționale va avea datoria să organizeze turnee de mare amploare, chiar în țară, cu participarea celor mai bune echipe europene și din afara continentului. Tot el va trebui să vegheze ca plecarea echipelor noas-

tră să publice într-un „buletin special” toate materialele noi, utile în țările de vechi tradiție și organizare sportivă, spre a aduce la cunoștință antrenorii și jucătorilor noștri.

Organizarea competițiilor interne (din care să nu fie excluși nici acei a juniorilor și copilor, ca și fotbalul școlar) să fie realizată în modul cel mai sistematic, spre a putea angrena pînă și echipele de stradă și de cartier, din care vor răsări marile talente ale fotbalului românesc de mîine.

Serviciul pentru relațiile internaționale va avea datoria să organizeze turnee de mare amploare, chiar în țară, cu participarea celor mai bune echipe europene și din afara continentului. Tot el va trebui să vegheze ca plecarea echipelor noas-

putea asigura acest mers continuu ascendent? Trebuie, în primul rînd, să fie urmărite, în permanență, toate valorile promițătoare de la centrele de copii și juniori, de la școlile generale, licee și cele cu specific sportiv, pînă la echipele de club, care le vor prelua sub înfrîngerea lor, în jurul vârstei de 15-16 ani. De la acest stadiu, adolescentul să devină, ca la englezi, un „apprenti” intrat în pregătirea clubului de fotbal, unde, chiar dacă se află încă la vîrsta cursurilor școlare — ne care — evident, trebuie să fie urmăriți și încă în cele mai bune condiții — își va dedica timpul rîmas liber antrenamentului bine dirijat și sistematizat de către antrenori-demonstrați alesi dintre cei mai buni pe care-și aveau în țară. „Centenarii” ar trebui să încă în club, de masă și cîmîn, semnînd un contract pentru o perioadă de cel puțin 5 ani, timp în care el își va putea pune în valoare tot potențialul tehnico-tactic necesar viitorului jucător de performanță. În acest mod clubul de

UN MARE PAS ÎNAINTE

de VIRGIL ECONOMU
Consilier al F.R.F.

foibal va putea asigura condiții optime pentru formarea celui din primul avînt în permanență un rezervor nesecat de improspătare și de selecție a echipelor din A, tineret-rezerve, B și C.

Dar statutul jucătorului, în afara acestei trepte de ucenicie, e necesar să cuprindă drepturile și datorile fotbalistilor de performanță, de la 21 de ani înainte, cu orele obligatorii de pregătire, cu condiția „sine qua non” a unei ideile vieții sportive, cu păstrarea disciplinei și normelor etice atât în joc, cit și în societate și în familie. Dăruindu-se fără nici o rezistență, celorlor clubului și îmbrăcînd, ulterior și tricoul naționalei jucătorului nu-și va mai risipi energiile în preocupări adiacente, care i-ar putea dăuna, dovedind, astfel, o mai mare conștiință în ceea ce privește condiția fizică și un permanent progres al formei sportive.

Aceasta ar fi unele dintre obiectivele pe care Federația ar trebui să le urmărească cu toată fermitatea pentru că numai așa poate fi justificată și bine fundamentată autonomia ce i-a fost acordată.

Realizînd asemenea elemente de nădejde în opera de înălțare a nivelului și al fotbalului românesc, vom putea privi totuși încrederea zorii deplinului afirmării în conștientul mondial, în care au fost înscrise chiar pînă acum câteva pagini de memorabilă frumusețe.

Program competițional

● CROS
Campionatele rep. de croș: de croș — finale — vor avea loc miercuri, duminică, începînd de la ora 10, pe stadiul B. Mecatul București, în vecinătatea Soselei Nordului.

● FOTBAL
Pausa campionatului favorizată de stîmnia amicală. Astăzi, pe Gulesci, are loc un cuplaj între formațiile de „seniori și „junvenți” ale cluburilor Dinamo Steaua, Decu, orile 13, Rapid — Steaua, tineret-rezerve orele 14,45 Rapid — Steaua.

Tot astăzi, într-o partidă amicală, Dinamo are partener de joc pe Jiu Petrești. Meciul va avea loc pe stadionul Dinamo la ora 14,30.

Duminică, pe stadionul Metalurgiei, are loc derby-ul primului serial al diviziei B. Mecatul București — Progresul la ora 14,30.

● BASCHET
Mecaturi, în cadrul campionatului național: sîmbătă, 8 noiembrie, săli de baschet la Universitatea — Progresul (B, Masculin); Politehnica București — Progresul Buc. (A, feminin) orele 17,30 C.H.F. — I.E.F.S. (A, masculin).

Duminică, 9 noiembrie, sala Florescu, orele 8, Academia Militară — I.E.F.S. (A, masculin); 9,30 I.E.F.S. — Constructorul (A, feminin); orele 11, Dinamo — Politehnica București (A, masculin); 12,30 Steaua — Voința București (A, masculin).

● RUGBI
Un meci internațional de

